

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 76

Het betaalde duel

10 cents.
België 25 cent.

De binnenkomende agenten zagen een wonderlijk tooneel. Baxter en „de vloer” lagen op den grond.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De Schouwburgbrand.

In een der voornaamste parketloges van het Covent-Garden-theater te Londen zaten op de eerste rij twee elegant gekleede heeren, die met gespannen aandacht volgden, wat er op het tooneel gebeurde.

Hamlet van Shakespeare werd opgevoerd, een der mooiste stukken van dezen wereldberoemden tooneeldichter.

Terwijl zij daar zoo doodstil en in aandacht verslonden zitten, hebben wij goed gelegenheid hen nauwkeurig op te nemen.

Beiden zijn naar Engelsche gewoonte gekleed in avondtoilet, dat wil zeggen in rokcostuum met witte das, het eenigszins stijve kleed, dat altijd ten nadeele uitvalt bij vergelijking met de veel zwieriger en kleuriger dames-avondtoiletten.

Toch maakt het een groot verschil wie het draagt. Het stijve, sombere van het doodsche zwart en wit wordt, wanneer het costuum gedragen wordt door een persoon, die van na-

ture niet elegant is, of zich gemakkelijk beweegt, er waarlijk niet fraaier op, of door verlevendigd; maar wordt het rokcostuum gedragen door den man van de wereld, die zich in alle situaties kan schikken en elk kleedingstuk met zwier draagt, dan is de rok zeker een fraai kleed, dat een bijzondere elegantie aan den drager kan verleen.

Zoo ook hier.

De beide heeren, die hier op de eerste rij van de loge zaten, waren ontegenzeggelijk zeer elegant, niettegenstaande zij als eenige versiering slechts een witte anjer in hun knoopsgat droegen.

De eene, de oudste der twee, was een slanke, donkere verschijning, wiens koele, klare, grijze oogen in een fraai besneden gelaat onder een paar fijn gepenseelde wenkbrauwen schitterden.

Wij zeggen met voordacht schitteren, omdat de glans dier wonderlijke oogen iets bi-

zonders was en deed denken aan den gloed van gesmolten staal, zoodat de blik iemand als het ware tot op den bodem van zijn hart peilde.

De metgezel van deze slanke verschijning was, ofschoon evenzeer een gentleman, toch in vele opzichten het tegendeel. Zijn gelaat was vol en rond met een paar blozende wangen, waarboven een paar heldere blauwe kijkers vroolijk de wereld inkeken. Voeg daarbij blonde haren en een figuur, dat eer iets beneden dan boven de middelmaat was en wij hebben het beeld van den volwassen, zorgeloozen knaap voor ons, dat door de verschijning van dezen heer werd opgewekt.

Deze twee heeren, die hier als een paar deftige burgers van de wereldstad Londen naar de dichterbijke schepping van hun grooten landgenoot zitten te kijken, zijn niettemin een eenigszins zonderling paar, dat zooveel contrasten in zich vereenigt, dat het moeilijk is ze alle in een kort bestek op te sommen.

Om maar met de deur in het huis te vallen, moeten wij vermelden, dat zij reeds ettelijke jaren door de politie worden gezocht in verband met een aantal zoogenaamde misdaden.

Zoogenaamde, want hoewel zij tegen de geschreven wetten in handelen, is de drijfveer, welke hen aldus doet handelen, zeker niet misdadig te noemen.

Het is hun doel slechts, om datgene wat in deze onvolmaakte wereld scheef en krom is, zooveel mogelijk recht te zetten.

Hierbij is de langste en slankste van het tweetal de organisator, de verstandelijke kracht, van wien alle initiatief uitgaat, terwijl de kleinere, blonde heer daar bij de rol van hulp en assistent vervult.

Met hun beiden hebben zij reeds menig gedurfd staaltje uitgehaald, waarbij zij ternauwernood den dans zijn ontsprongen en ernstig gevaar hebben geloopt, door de politie te worden gearresteerd of er zelfs hun leven bij in te schieten.

Toch kan dat alles hen niet weerhouden met dezen arbeid door te gaan, welke zij tot heil van de menschheid hebben ondernomen en die zij tot hun laatste zucht willen vervullen.

Wat den aard van dit werk dan wel mag zijn?

Er valt maar één antwoord op deze vraag te geven en wel: inbreken.

Die twee deftige, rustige, klaarblijkelijk kunstminnende en hoog ontwikkelde gentlemen hebben het inbreken tot hun dagelijkschen arbeid gemaakt en dit onwettig bedrijf

ondernomen tot hulp en bijstand van hun evenmensch.

Wij gelooven niet, dat er bij den lezer nu nog twijfel kan bestaan omtrent de identiteit van deze twee personen.

De eene, de lange, slanke gentleman is Lord Edward Lister, die onder den aangenomen naam van John Raffles nu reeds zoo lang op deze wijze werkzaam is en daarbij ijverig wordt bijgestaan door den tweeden, den kleineren, blonden gentleman, die den naam draagt van Charles Brand en de eer en het genoegen heeft de assistent en secretaris van zijn vriend te zijn.

Deze betrekking is waarlijk geen sinecure. Brand, die meestal door zijn meester en vriend met het vertrouwelijk klinkenden Charly wordt aangesproken heeft elken dag zijn handen vol werk, daar hij Raffles niet alleen op bijna al diens tochten bij nacht en ontij vergezelt, maar tevens alles wat er te schrijven valt voor hem verricht.

Dat is geen kleinigheid.

In de eerste plaats moet hij alle brieven schrijven aan gestichten en vereenigingen van openbare liefdadigheid, die, zonder het te weten, bij Raffles om hulp hebben verzocht in hun financieelen nood.

Zonder het te weten, want hun verzoeken zijn steeds gericht aan den bekenden filantroop Lord William Aberdeen, onder welken naam de gentleman-inbreker zijn dubbel-leven te Londen leeft.

Bijna steeds zijn de brieven die Brand in deze hoedanigheid schrijft, vergezelt van het gevraagde bedrag, dat, zonder dat de begiftigen dat weten, gewoonlijk pas kort te voren is weggenomen uit de brandkast van den een of anderen rijken nietsnutter, die zijn schatten meestal heeft vergaard ten koste van het zweet en bloed van zijn evenmensch en daarna totaal vergeten heeft, dat er nog zoo iets als liefdadigheid op de wereld bestaat.

Het komt echter ook wel eens voor, dat Raffles langs een anderen weg zijn doel weet te bereiken en meent, niet tot inbreken te moeten overgaan, daar hij de noodige geldmiddelen op andere wijze weet machtig te worden.

Hij redeneert in zoo'n geval: Verandering van spijs doet eten en om het gevaar te ontgaan, dat inbreken hem zou gaan vervelen, bedenkt hij dan de een of andere truc, welke gewoonlijk zeer origineel is en die het slachtoffer zich gewoonlijk zijn leven lang herinnert.

Dit alles verschaft den beiden heeren het noodige werk en om daarvoor „fit" te blijven,

geniet Raffles met zijn vriend ook op gepaste wijze van het goede, dat deze wereld bieden kan.

Het is daarbij zijn gewoonte dit nooit van te voren aan te kondigen. Gewoonlijk bedenkt hij na eenige dagen van hard en ononderbroken werken een of andere verrassing, die door zijn vriend Brand dan ook naar waarde wordt geapprecieerd.

Zoo'n periode van hard werken hadden de twee vrienden pas achter den rug.

Daarom had Raffles dan ook heden in stilte twee plaatsen in den schouwburg besproken en pas des namiddags aan Brand gezegd, dat hij met hem wilde uitgaan.

De verrassing was volkomen geslaagd. Hij zag dat aan de oogen van zijn secretaris, die in zijn stoel achterover leunde en zich niet verroerde.

Raffles keek Brand aan en herhaalde lachend de woorden, die juist op het tooneel gesproken waren. En bij den zin, die in hetzelfde tafereel voorkwam:

„Zwakheid, uw naam is vrouw!" hoorde Lord Lister plotseling een zucht achter zich slaken.

Toen hij omkeek, bemerkte hij, dat daar een net gekleed heer zat, die vijf minuten geleden daar nog niet was geweest. Raffles had er zich trouwens reeds over verwonderd, dat de andere plaatsen der loge bij het begin der voorstelling nog niet bezet waren.

Dit scheen hem wel eenigszins vreemd toe, want in dezen druk bezochten schouwburg kwam het zelden voor, dat de beste plaatsen onbezet bleven.

Intusschen ging de voorstelling haar gang. — Bij de woorden: „Hij was een man, ik zal nooit zijns gelijke zien!" klonk het duidelijk achter Raffles:

„Hij is een schurk! Een schurk is en zal hij altijd blijven!"

De Groote Onbekende luisterde verbaasd.

Wat was dat?

Wat wilde de man, die achter hem zat? Met wien spreekt hij eigenlijk?

Raffles wilde probeeren zich om te draaien, om den raadselachtigen vreemdeling te zien.

Dit kon hij echter niet doen, zonder de opmerkzaamheid van het publiek tot zich te trekken.

Want daar hij dicht bij het tooneel zat, waren zijn bewegingen goed op te merken.

Hij draaide zich daarom niet om en keek weer naar het tooneel.

Maar zoodra daar een woord gezegd werd, dat ook op het dagelijksch leven van toepas-

sing is — en daaraan is „Hamlet" bijzonder rijk — hoorde de Groote Onbekende telkens een antwoord daarop achter zich.

Hij kon wel is waar niet altijd precies verstaan wat de vreemdeling zei, maar hij kwam toch tot de overtuiging, dat deze zeer opgewonden was en dat die opgewondenheid steeds toenam.

Voor al de woorden in het tweede bedrijf:

„Twijfel aan het zonlicht,
Twijfel aan het licht der sterren,
Twijfel aan de waarheid,
Maar twijfel aan mijn liefde nooit",

schenen den vreemdeling bijzonder te treffen; een onderdrukte kreet ontsnapte zijn borst, zoodat ook Charly schrok en omkeek, om te zien, waar het geluid vandaan kwam.

Maar de jonge secretaris was te veel onder den indruk van het tooneelstuk, zoodat hij zijn oogen dadelijk weer naar het tooneel wendde.

Raffles, die alles, wat om hem voorviel, nauwkeurig opmerkte en den kreet natuurlijk ook gehoord had, bewoog zich niet.

Hij nam zich voor, om in de pauze na het tweede bedrijf, als het electriche licht weer opging, zijn buurman nauwkeurig gade te slaan.

„De man moet niet geheel normaal zijn", dacht hij en kreeg daarbij een gevoel van medelijden.

„Of misschien ongelukkig verliefd," dacht hij later waarbij een schalksch lachje op zijn lippen kwam.

En als ter bevestiging van dit vermoeden klonken van het tooneel de woorden:

„Wat is Hekuba voor hem,
Wat is hij voor haar
Dat hij om haar zou weenen?"

„Dat is juist," dacht Raffles. „Misschien weent hij inderdaad. Nu, dat zal ik spoedig zien!" —

Hij wijdde nu weer al zijn aandacht aan het tooneel, hetgeen hij zonder bezwaar kon doen, daar het achter hem stil geworden was. De achter hem zittende had zijn opmerkingen en verzuchtingen gestaakt, hetgeen voor het goed volgen van het sublieme spel op het tooneel wel zoo wenschelijk was.

Zonder verdere stoornis kwam het einde van het tweede bedrijf.

Op hetzelfde oogenblik, toen het gordijn viel, brandde het electriche licht weer.

Raffles moest Brand eerst bij den arm vatten, voordat deze uit zijn droomen ontwaakte.

Hij stond op en keek den Grooten Onbekende vragend aan.

„Het schijnt, Charly," zei Raffles, „dat je vergeten bent, dat je hier in den schouwburg waart. Ik zie, dat de voorstelling je geboeid heeft."

„Ja, dat is een stuk van een dichter, zooals er tot dusverre zeer weinig geweest zijn!" verklaarde Brand.

„Doch kom nu mee," hernam Raffles, „wij zullen nu eerst voor den inwendigen mensch zorgen, zoodat het lichaam naast den geest, ook zijn deel krijgt!"

Brand was opgestaan.

Raffles keerde zich nu om en bemerkte, dat hij en zijn jonge vriend alleen in de loge waren.

De vreemdeling was reeds vertrokken.

Op zijn stoel lag een kostbare tooneelkijker, in goud gevat.

Lord Lister nam dien op en bekeek hem van alle kanten.

Het was een prachtig voorwerp.

„Wat is dat?" vroeg Brand, die eveneens met belangstelling den mooien tooneelkijker bezag.

Hij wees daarbij op een naam, die uit fonkelende diamantjes bestond en in mat gouden rand gevat was.

Raffles las: „Lo — rd — Tif — fa — ny! Lord Tiffany!"

Toen dacht hij een poos na.

„Ken ik hem? Neen!"

Schouderophalend legde hij den kijker neer op zijn plaats en ging met zijn vriend naar de koffiekamer.

Daar aangekomen, speurde Raffles met kerner-soog om zich heen, teneinde te ontdekken wie van de hier aanwezigen misschien wel de geheimzinnige loge-bezoeker zijn kon, maar al zijn zoeken maakte hem niets wijzer. Er was niemand van wien hij met eenige zekerheid kon zeggen, dat hij achter hem gezeten had.

Zij gingen na een kwartier weer heen, met de bedoeling bijtijds in hun loge plaats te nemen, teneinde lord Tiffany te kunnen zien, wanneer deze de loge weer binnenkwam, maar hierin zagen zij zich teleurgesteld, daar het licht in de zaal reeds uit was en de lord zijn oude zitplaats weer had ingenomen.

Raffles was dus niet in staat diens gelaats-trekken te bestudeeren, alleen kon hij flauw waarnemen, dat de man niet groot van stuk was en zeker geen krachtigen lichaamsbouw bezat.

Hij had zelfs geen gelegenheid meer, om zijn bevinding aan Brand mede te deelen, want nauwelijks hadden zij hun zitplaatsen weer ingenomen of het scherm ging op en het derde bedrijf nam een aanvang.

Onmiddellijk was het geheele publiek weer onder den ban der woorden van den grooten dichter en heerschte er in de zaal een diepe stilte, zoodat de woorden der acteurs en actrices helder en klaar, tot in de verste hoeken verstaanbaar, over het voetlicht kwamen.

Niettegenstaande Raffles zich geheel overgaf aan het genot, dat de voorstelling hem bood, had zijn zakelijke geest toch reeds een plan gevormd ten opzichte van den mede-bezoeker in de loge.

Bij het slot der voorstelling hoopte de Groote Onbekende den lord aan te spreken en hij had dit plan reeds aan Brand medegedeeld, want,

„Vaardig zijn is alles!"

hoorde hij thans uit den mond van Hamlet, als een bevestiging van het plan van Raffles.

Onwillekeurig dacht de Groote Onbekende dat dit gevleugelde woord werkelijkheid wordt, wanneer men het te juister tijd in praktijk brengt.

Maar zeker dacht hij er niet aan hoe spoedig hij het in werkelijkheid in practijk zou moeten brengen.

Op dat oogenblik heerschte er in de zaal, zoowel als op het tooneel een volkomen stilte. Er werd door de acteurs niet gesproken, daar er op dat oogenblik een scène was van stil spel.

En terwijl deze stilte als een loodzware mantel op het auditorium in de zaal rustte, vernam het geoefende oor van Raffles een zachte plof, welke gevolgd werd door een groot aantal snel op elkander volgende tikken, niet van hout tegen hout of tegen steen, maar alsof iemand met de nagels tegen elkaar knipte en dit geluid vertienvoudigd werd.

Het scheen, dat niemand, zelfs Brand niet, het geluid, dat van achter de coulissen scheen te komen, opmerkte, doch Raffles vernam het duidelijk en vroeg zich af wat het kon zijn, of wat het beteekende.

Maar nog vóór hij een antwoord op deze vraag had gevonden, werd het niet alleen hem duidelijk, maar wist iedereen, die in de zaal aanwezig was, dat er onraad was.

Langs den achterkant van het achterdoek, dat door het half duister, dat op het tooneel heerschte, als een donkere massa de tooneelruimte afsloot, daalde in schuine richting van

links naar rechts een zacht lichtschijnsel naar beneden dat halverwege uitdoofde, doch onmiddellijk door een tweede schijnsel gevolgd werd.

Toen kwam er nog een en nog een, tot een, nu duidelijk hoorbare, plof vanuit den linkerbovenhoek van het tooneel weerklonk, welke vergezeld ging van een regen van kleine vonken te midden van een ijle, lichtblauwe rook.

Daarna zwaveldamp! De enkele electriche lampen, die nog brandden, gingen uit, evenals het voetlicht en diepe duisternis ontstond in de zaal.

De noodlampen verspreidden slechts zeer weinig licht.

Dit alles had in enkele seconde plaats gevonden.

Op het eerste oogenblik zat de menigte sprakeloos en keek men naar het tooneel, waarop zoo pas nog gespeeld werd.

De meeste bezoekers dachten, dat dit alles in het stuk voorkwam en wachtten geduldig eenige oogenblikken op de hernieuwde verlichting van het tooneel.

Op eens echter hoorde men van achter de coulissen een kreet, welke het bloed der aanwezigen in de aderen deed stollen.

„Help! Help!”

„Brand! Brand!”

„Ter hulpe!”

Eén enkel oogenblik verroerde zich niemand van het doodelijk verschrikte publiek.

Maar toen brak er een wild onbeschrijfelijk tumult los.

Allen schreeuwden, jammerden en weenden dooreen.

Stoelen werden omver geworpen, men hoorde het breken van stangen en leuning en de stemmen der menschen, die naar de uitgangen vluchtten, vermengden zich met het geschreeuw van het schouwburgpersoneel.

Vensters braken, scheldwoorden werden uitgeschreeuwd, hier en daar klonk onderdrukt gevloek, kortom: er heerschte een namelooze verwarring.

De vreeselijke angst voor het vuur dreef de zinnelooze menigte naar voren; steeds verder naar voren.

Ieder wilde de eerste zijn en daardoor kwam, zoo als altijd bij zulke gelegenheden bijna niemand van zijn plaats.

De wanhoop, die zich van allen had meester gemaakt, was grenzeloos.

Terwijl de menschen in waanzinnigen haast naar de uitgangen stroomden, waren verscheidene werklieden op het tooneel gekomen, die

onder de leiding van een der brandweermannen, het ijzeren scherm naar beneden lieten.

En terwijl dit zakte, daalde door de automatische kraan, een fijn verspreide regen neer, welke als een doorzichtig gordijn de tooneelruimte als het ware van de zaal afsloot, zoodat hiermede het gevaar als bezworen kon worden beschouwd.

Maar de menigte was door het dolle heen en redeneerde niet meer. De een stak den ander met een krankzinnigen angst aan en iedereen dacht slechts aan de buitenlucht als het eenige middel tot behoud van het veege leven.

Bij de uitgangen was een worsteling ontstaan, waaruit angstwekkende noodkreten opstegen. Doordat een volslagen duisternis heerschte kon niemand een hand voor oogen zien, zoodat de zwakkeren onder den voet werden geloopt en geen kans hadden weer op te staan.

Op dat oogenblik kwam er redding opdagen in den vorm van den persoon van Raffles, die vanaf het moment, dat hij zekerheid had, dat het gevaar geweken was, op een middel had gezind om de dolle menigte te kalmeeren.

Het duurde eenige oogenblikken vóór hij zijn vriend Brand had gevonden. Deze was het eerste oogenblik ook overweldigd door den schrik en dacht evenals iedereen slechts aan eigen lijfsbehoud.

Maar met een forschen greep haalde Raffles hem uit de dringende menigte.

„Hier Charly,” zei hij op energieke toon, „hier, al is van iedereen het hoofd op hol geslagen, dan is dit nog geen reden voor jou, om dit ook te laten geschieden. Kom gauw hier en klim op dezen stoel. Je zaklantaarn! Heb je die bij je? Ja? Mooi! Hier is de mijne ook! Allebei aan! Vlug!”

In minder tijd dan noodig geweest is, om het te beschrijven, was Brand nu op een stoel geklommen en verlichte met beide lantaarns, die hij wijd uiteen gespreid hield, de omgeving.

Een tweetal witte, tamelijk sterke lichtbundels werd op het onontwarbare menschenklunnen geworpen, zoodat Raffles een goed overzicht had van de situatie.

Als een tijger wierp hij zich op de achtersten en met vaste, onvermurwbare hand sleurde hij hen, die hij onder zijn bereik had, van de klomp worstelende menschen weg.

De een na den ander werd als een bal in de zaal terug geslingerd.

„Kijk naar het tooneel! Alle gevaar is geweken. Gebruik jullie verstand, menschen en vermoord elkaar niet als dwazen!”

Zonder ophouden liet hij deze woorden met zijn stentorstem door de zaal weerklinken.

Aanvankelijk hielp deze methode niet veel, maar na een paar minuten, toen Raffles een paar aanvallen, die de teruggeslingerden op hem wilden ondernemen, had afgeslagen, begonnen de menschen in te zien, dat er werkelijk geen gevaar meer dreigde en staken zij eveneens de behulpzame hand uit.

Onmiddellijk werden de gevallen en opgebeurd en zoo goed mogelijk verzorgd. Het was ten hoogste tijd, want sommigen zagen er reeds deerlijk uit, terwijl er ook verscheidene vrouwen, onder wie de meeste jonge meisjes, flauw gevallen waren.

Nauwelijks had Raffles gezien, dat op deze plek alles in goede banen was geleid, of hij snelde naar een anderen uitgang waar eenzelfde schouwspel zijn oog trof.

Ook hier bewezen de lichtbundels, welke

nog steeds uit de electriche zaklantaarns van Brand stroomden, goede diensten en was weldra het gevaar voor het verpletteren der zwakken onder de menigte gekeerd.

Thans traden verschillende brandweermannen, met groote lantaarns, door een zijdeur in de zaal.

Daardoor konden de beide vrienden, die bemerkten, dat er geen direct gevaar meer dreigde, van hun verdere bemoeiingen afzien.

Zij gingen het laatst uit de zaal en nadat zij hun jassen hadden aangetrokken, verlieten zij den schouwburg, en gingen naar huis, daar zij vermoeid waren na hetgeen er was voorgevallen.

Vooraf op Brand had deze geschiedenis een diepen indruk gemaakt.

Midden in den nacht riep hij een paar malen, terwijl hij droomde, met luider stem: „Help! brand! Help!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De schaking.

Charly Brand ontwaakte den volgenden dag eerst tegen den middag.

Zijn hoofd was hem zoo zwaar als na een groote fuif. Tegen den ochtend was hij pas in slaap gevallen, en den geheelen nacht was hij door vreeselijke droomen gekweld.

Hij stond op, waschte zich, kleepte zich aan, ging toen aan tafel en schelde den bediende.

Toen Gaston verscheen, deelde hij Brand mede, dat zijn meester reeds was uitgegaan en niet wist, wanneer hij zou terugkomen. Mr. Brand zou, indien hij een wandeling wilde maken, niet op hem wachten.

Daarin had Brand echter geen zin. Hij was tevreden, wanneer hij kalm thuis kon blijven.

Op zijn gewone plaats aan de koffietafel lag het ochtendblad. Op het eerste blad stond een

uitvoerig verslag van den brand in den schouwburg, waaruit bleek, dat er gelukkig geen menschenlevens waren te betreuren.

Daarentegen waren er verscheidene zwaar gewonden, die door het gedrang bij de deuren onder den voet waren gekomen, terwijl eenige brandweermannen gedeelten van brandende coulissen op hun hoofd hadden gekregen. Het tooneel was geheel en al uitgebrand.

Toch had de ramp sensationeele gevolgen.

Miss Alice Randolph, een beeldschoone, talentvolle, jonge actrice van twintig jaren, was spoorloos verdwenen.

„Het staat echter vast,” aldus luidde het krantenbericht, „dat zij het schouwburggebouw goed en wel heeft verlaten; sedert dit oogenblik echter heeft niemand haar meer ge-

zien. Er wordt een onderzoek naar het verblijf van de kunstenaressen ingesteld."

Dit bericht in de courant was door Raffles met blauw potlood omlind. Daar naast had hij twee groote vraagteekens gemaakt.

Brand had het bericht gelezen, zonder er iets bijzonders bij te denken. Wat hadden die vraagteekens te beduiden?

Hij wist het niet. Nog eenmaal liet hij alle gebeurtenissen van den vorigen avond aan zijn geestesoog voorbijgaan en hij moest bekennen, dat hij niet in het minst acht had geslagen op zijn omgeving, omdat de voorstelling geheel zijn aandacht getrokken had.

Wie was miss Alice Randolph? Had zij in het stuk meegespeeld?

Hij stond langzaam op, ging naar de kleerkast en zocht in de zakken van zijn jas, die hij gisteren had aangehad.

Juist! hij had het programma in zijn zak gestoken. Hij ontvouwde het en las den inhoud.

Met zijn vinger volgde hij de namen der acteurs.

"Hier heb ik het!" fluisterde hij.

Ophelia — Alice Randolph.

"Dus toch!" zei hij; "zij is bepaald een ster. Maar waar kan zij gebleven zijn? Zij is verdwenen; merkwaardig!"

Deze en dergelijke gedachten hielden hem nog bezig, toen Raffles binnen kwam.

"Goeden morgen, Charly"; met deze woorden begroette de Groote Onbekende zijn vriend. "Wel, hoe gaat het? Heb je goed geslapen?"

"Dank je, Edward. Gaat nog al. Ik hoop nu weer te kunnen werken".

En terwijl hij met een veelbeteekenenden blik naar de courant wees, vroeg hij:

"Je hebt dit bericht met blauw potlood aangestreept en er een paar vraagteekens bijgezet. Wat beteekent dat? Het is te betreuren, wat gebeurd is, maar ik kan mij niet voorstellen, dat het verdwijnen der actrice in verband staat met den brand in den schouwburg. De politie zal den sluier wel spoedig opheffen. Inspecteur Baxter kan in deze zaak weer eens zijn licht laten schijnen. Let er maar op, Edward, als hij zelf niets uitrichten kan — en daarvan ben ik overtuigd — dan laat hij onzen vriend Marholm zoeken en aan dezen intelligenten man zal het wel spoedig gelukken, om de spoorloos verdwenen actrice aan haar familie en aan den schouwburg terug te geven."

"Dat is niet meer noodig, Charly", viel Raffles zijn jongen vriend in de rede.

"Dat is waarlijk niet meer noodig, want ik kom juist van miss Randolph."

"Hè? — Wat? — je komt van miss Randolph?"

"Ja zeker, mijn waarde. Voor een half uur heb ik haar nog gesproken!"

"Heeft de politie haar dus gevonden?" vroeg Brand.

"Wel neen, daar is geen sprake van! Zoo vlug gaat dat niet bij de politie! Door een toevallige omstandigheid heb ik kennis met haar gemaakt. Luister:

Miss Alice Randolph is gisterenavond geschaakt!"

"Geschaakt?" herhaalde Brand en keek lord Lister verwonderd aan.

"Ja, ja! Het is, zoo als ik zeg. Zij is tegen haar wil ontvoerd en door niemand anders dan door onzen nieuwen bekende, lord Tiffany.

"De zaak heeft zich op de volgende wijze toegedragen.

"Lord Tiffany is tot krankzinnig wordens toe verliefd op de beeldschoone tooneelspeelster. Maar zij wil niets van hem weten, omdat hij haar volkomen onverschillig en zij reeds langen tijd verloofd is met een jongen Deenschen beeldhouwer, Thomas Keiling.

"Maar de lord vervolgt haar overal, waar zij heengaat, zoodat zij dikwijls ternauwernood ontkomen kan aan zijn vervolgingen.

"Telkenmale als de kunstenaressen moet optreden, zit hij in de loge, waarin wij hem gisteren ontmoet hebben; behalve de beide voorste plaatsen, waarop wij gisteren zaten, heeft hij de geheele loge voor langeren tijd afgehuurd en het bedrag vooruit betaald.

"Dat was de oorzaak dat de overige plaatsen steeds onbezet bleven, als hij in de loge verscheen.

"Maar de beide voorste plaatsen zijn steeds beschikbaar. De man houdt er van om achter andere personen te zitten en om dan alles, wat op het tooneel voorvalt, nauwkeurig te beschouwen".

"Hamlet zegt: „Al is dit ook dwaasheid, toch zit er methode in!"

Charly had deze woorden gezegd, terwijl zijn oogen vonken schoten.

"Ik zie, Charly", antwoordde Raffles, "dat je Shakespeare goed kent. Dat doet mij genoegen! Doch luister nu verder:

"Lord Tiffany was gisterenavond dus ook in den schouwburg. Miss Alice Randolph speelde Ophelia. Den vorigen dag had zij den

virigen vereerder nog afgewezen, hetgeen echter zijn hartstochten nog meer geprikkeld had. Kortom: toen brand uitbrak en de verwarring die daarvan het gevolg was, haar hoogtepunt had bereikt, en alles naar de uitgangen vluchtte, was het den lord gelukt, door een deur, die inderhaast niet gesloten was, op het tooneel te komen en vandaar in de kleedkamers der artisten.

„Aan haar stem, toen zij de woorden: „Help! Brand!” uitriep, had hij het meisje herkend en was nu, daar hij haar in levensgevaar dacht, achter de coulissen gesnel. En terwijl men de door den schrik bezwijmde intusschen in haar kleedkamer gedragen had, was hij haar ook daarheen gevolgd en had haar in zijn auto naar zijn woning gebracht.”

„Maar hoe weet je dat alles, Edward?” vroeg Brand zijn vriend. „Daar miss Randolph bewusteloos was en niets bemerkte van hetgeen er om haar voorviel, kan zij het je toch niet verteld hebben”.

„Dat is juist; je kunt goed raden. Maar ik ben nog niet aan het einde van mijn verhaal,” ging Raffles voort. „Thomas Keiling, de verloofde der actrice, een doodarm, maar buitengewoon begaafd kunstenaar, heeft onder de werklieden van den schouwburg eenige kennissen, die hij als model gebruikte. Zij kenden zijn verhouding tot miss Randolph en aan hen had hij verzocht, zijn meisje in bescherming te nemen.

„Deze waren er dan ook tegen opgekomen, toen de lord de bewustelooze tooneelspeelster in de auto liet dragen.

„Maar daar zij in haar theaterkleding niet kon blijven en daar de arbeiders geen tijd hadden zich langer met haar te bemoeien, gelukte het den schaker, haar mede te voeren.”

„En hoe ben je dat alles te weten gekomen?” vroeg Brand.

„Heel eenvoudig, Charly. Uit den mond van mr. Thomas Keiling zelf, die onmiddellijk van de ontvoering zijner bruid bericht ontving van de arbeiders.

„Toen ik hedenochtend het verdwijnen van miss Randolph in de courant las, maakte de gedachte zich dadelijk van mij meester, dat lord Tiffany de handen daarbij in het spel moest hebben.

„Je weet wel, Charly, dat ik om dergelijke zaken na te speuren in de wieg ben gelegd en mijn vermoedens werden versterkt door de verklaring van mr. Keiling, dien ik voor den schouwburg een levendig gesprek zag voeren met eenige employé's.

„Wij zochten het adres van den schaker op en nadat ik met den woedenden beeldhouwer alles besproken had, ging deze, onder begeleiding van een der schouwburgarbeiders op weg, terwijl ik mij naar de woning der actrice begaf om daar haar aankomst af te wachten.

„Na verloop van een goed uur verscheen zij onder begeleiding van haar verloofde. Hij was nog steeds zeer opgewonden, want hij had, zooals de actrice mij vertelde, den lord een flink pak slaag toegediend.

„Hij zal wel dadelijk bij ons komen”, met deze woorden eindigde lord Lister zijn verhaal en wreef zich vergenoegd de handen.

„Ik heb hem verzocht om mij na het middagmaal te bezoeken, ten einde nog verschillende zaken met hem te bespreken.

„En ik wil probeeren of ik hem voort kan helpen, want hij verdient dat in alle opzichten. Hij is zeer bekwaam. Ik heb mij daar persoonlijk van overtuigd”.

DERDE HOOFDSTUK.

De wraak slaapt niet.

Niet lang na dit gesprek werd mr. Keiling door den bediende aangediend en op een wenk van Raffles trad hij binnen.

Hij was een groot, slank jongmensch, met een fijn besneden, intelligent gelaat. Boven de donkerblauwe oogen welfde een hoog voorhoofd, dat omringd was door een krans van zwarte krullen.

Hij was meer dan eenvoudig gekleed; maar het sneeuw wit van zijn linnengoed viel terstond op en het uiterlijk van den beeldhouwer wees er op, dat hij zoowel het leven als zijn kunst ernstig opvatte.

Raffles stelde hem aan zijn secretaris voor.

Charly drukte den kunstenaar hartelijk de hand en verzekerde hem van zijn deelneming in de zeer onaangename gebeurtenis.

Daarna namen de heeren plaats en de rook van sigaretten vulde spoedig het vertrek.

„Het is als een groot geluk te beschouwen", aldus begon Raffles het gesprek, „dat uw verloofde, miss Randolph, geen letsel bekomen heeft door deze geschiedenis.

„Eenige dagen rust zullen haar zeker wel volkomen herstellen".

„Dat hoop ik ook", antwoordde de beeldhouwer; „maar de schrik, die haar overviel, toen zij in een vreemde woning uit haar bezwijming ontwaakte en zich tegenover den gehaten man bevond, was niet gering. Zij zal daaraan zeker wel haar geheele leven denken.

„U weet niet", ging hij voort, „hoeveel verdriet en angst deze man haar reeds veroorzaakt heeft. Het is treurig, dat er geen middelen zijn, hem voor altijd van zijn dwaasheid te genezen. Maar als men zoo schatrijk is als hij —"

„Maar mijn waarde heer Keiling", zei Raffles, „zou lord Tiffany dan inderdaad zooveel geld hebben? Wat is hij eigenlijk? Waar komt hij vandaan? Wat doet hij hier in Londen? Weet gij iets naders van hem?"

„Ja zeker, lord Aberdeen, — onder dezen naam had Raffles zich aan den beeldhouwer voorgesteld — „hij heeft mijn verloofde genoeg van zijn rijkdom verteld en haar de verlokkelijkste aanbiedingen gedaan. In hoeverre

zijn woorden op waarheid berusten, kan ik natuurlijk niet beoordeelen.

„Hij geeft voor, Salpetermijnen in Chili te bezitten en vertelt, dat hij thans een plezierreis door Europa maakt. Voor zaken is hij in Londen en hij heeft het voornemen, van hier uit direct weer naar Chili terug te keeren; maar hij wil dit niet eerder doen, dan nadat mijn verloofde haar toestemming tot een huwelijk gegeven heeft, of tot dat zij er toe besluit, hem vrijwillig naar Zuid-Amerika te volgen".

„Dat is een rare snaak", riep Raffles lachend uit, „terwijl Brand verwonderd zijn hoofd schudde.

„Is het eerste blauwtje hem niet voldoende?"

„U ziet zelf, mylord", antwoordde de beeldhouwer, „dat hij zich ondanks alle tegenspoeden niet ontmoedigen laat. Hij beproeft het telkens weer opnieuw, mijn verloofde te naderen, en hij vindt door zijn geld daar altijd nieuwe hulpmiddelen voor, zoodat hij in den laatsten tijd voor niets meer terugdeinst".

„Dat is ongehoord", viel Brand hem in de rede, die bij ieder woord van den jongen, sympathieken man hoe langer hoe opgewonderd werd.

„Geef hem toch een behoorlijk aandenken, dat hij zoo spoedig niet vergeet."

„Ik heb dit reeds verscheidene keeren gedaan," antwoordde Keiling, „doch slechts met dit gevolg, dat de lord bij de eerstvolgende gelegenheid nog veel brutaler in zijn optreden werd."

„Nu, hij moet mij niet te na komen", riep Brand dreigend uit, terwijl hij van zijn stoel opsprong. „Hij zou dan onmiddellijk van hier verdwijnen en zich in de eerste jaren niet meer laten zien".

„Flink zoo, Charly!" riep Raffles er tusschen in.

„Doch wacht eens" — en hij wendde zich tot den jongen kunstenaar — „ik heb een idee. Het is eigenlijk maar een poging. Doch na alles, wat ik nu van lord Tiffany gehoord heb en

volgens mijn persoonlijke ondervindingen, zal deze weg wellicht tot het doel leiden".

"Ik zou u daarvoor van harte dankbaar zijn, mylord", zei de beeldhouwer met schitterende oogen, terwijl hij Raffles de hand gaf, die deze hartelijk drukte.

Daarna ging Lord Lister voort:

"Ik geloof het middel gevonden te hebben, dat u en miss Alice Randolph van de vervolgingen van dezen man zal verlossen. De zaak is zeer eenvoudig".

Vóórdat Raffles verder sprak, keek hij den jongen man eenige oogenblikken doordringend aan, waardoor deze nauwelijks zijn spanning kon bedwingen.

"En die is, mylord?" vroeg hij opgewonden.

"Ge daagt hem uit!" riep lord Lister uit.

"Hem uitdagen!" herhaalde de beeldhouwer, die zóó overbluft was, dat hij niet wist, wat hij zeggen moest.

"Ja, ge daagt hem tot een tweegevecht uit. Wilt ge niet? Hebt ge geen moed?"

Bij deze laatste woorden begon Keiling als een riet te beven en werd zijn gelaat vuurrood.

Het duurde eenige oogenblikken, vóórdat hij kon spreken.

"Vergeef mij, mylord, dat ik een oogenblik aarzelde, vóór ik u antwoordde. Uw vraag kwam zoo onverwacht en is zoo vreemd, dat ik inderdaad niet recht weet, hoe ik mijn gedragen moet. Ik hoop intusschen, dat u niet aan mijn moed twijfelt."

"Waarom aarzel je dan?" vroeg Raffles, toen hij de verlegenheid van den jongen man opmerkte. "Ge hebt een zeer gewichtige reden voor uw uitdaging. Het doet mij genoegen, dat ik mij niet in u bedrogen heb. Laat mij maar begaan. U zult zien, dat ik de overwinning behaal: in de eerstvolgende dagen verlaat lord Tiffany Londen en Engeland, om naar Chili terug te keeren.

"Ik kan u nog niet volledig mijn plannen ontvouwen, om de doodeenvoudige reden, dat die voor een groot deel van den loop der omstandigheden zullen afhangen, echter kan ik wel zeggen, dat het er mij natuurlijk volstrekt niet om te doen is, dat gij beiden gaat vechten.

"Ik haat elke daad van geweld en als een mensch zijn medemensch het leven beneemt, dan is dat in mijn oogen even verwerpelijc en strafbaar, of het nu onder den dekmantel van een duel of in koelen bloede geschiedt.

Maar wij moeten op lord Tiffany den indruk maken, dat wij een paar bloeddorstige kerels zijn, die in de oprechte meening verkeeren, dat zijn daad alleen met bloed kan worden uitgewischt en ik geef u de verzekering, dat ik hem

krijg waar ik wil en dat ge uw verder leven geen last meer van hem zult hebben."

De beeldhouwer keek Raffles ongeloovig aan, doch daar diens gelaatsuitdrukking ernstig en kalm was en ook Charly met levendige belangstelling luisterde, stond hij op, liep de kamer eenige keeren op en neer, bleef toen voor Raffles staan, die hem nauwkeurig had gadegeslagen, en zei toen verheugd:

"Lord Aberdeen, ik heb reeds zeer veel aan uw goedheid en vriendelijkheid te danken, niettegenstaande ik eerst hedenvoormiddag kennis met u maakte. Ik weet niet, of ik zoo veel deelneming verdien, doch wees er van overtuigd, dat, wanneer u mij helpt, den last, die reeds sedert weken op mij ligt en die mij bij ieder werk van eenig belang hindert, van mij af te wenden, zou ik daar gedurende mijn geheele leven dankbaar voor zijn".

Raffles was eveneens opgestaan en stond nu tegenover den jongen man. Toen deze geëindigd had, reikte hij hem beide handen en zei:

"Ik heb waarlijk niet eerst uw verzekering noodig. Ik weet, dat ge een man van eer zijt, en verdient, uit uw netelige positie ontrukkt te worden. Gij zijt buitengewoon begaafd — ik was in de gelegenheid dit heden in de woning van uw bruid op te merken, toen ik de kunstwerken zag, die ge gemaakt hebt.

"En nu verzoek ik u, mr. Keiling, om daarover geen woord meer te spreken. De zaak is volkomen in orde en afgehandeld. Laat ons nu overleggen, wat er te doen is, om lord Tiffany voor goed onschadelijk te maken, want daar gaat het om.

"Zoo als gezegd", ging Raffles voort en hij stak een versche sigaret op, "ge moet lord Tiffany tot een duel uitdagen. Op pistolen! Al het overige zal ik in orde brengen.

"Deze heer, die mijn vriend is", en hij wees op Charly Brand, "zal uw secondant zijn. Hij zal de uitdaging aan uw tegenpartij overbrengen. Wat er verder zal gebeuren, hangt af van het gedrag van lord Tiffany. Ik ben benieuwd, hoe hij de zaak opvatten zal. Als ik mij niet vergis, dan wordt het een aardige grap".

"Wat moet ik hem schrijven, mylord", vroeg de beeldhouwer. "Ik ben in zulke zaken even onervaren als een kind en weet niet, hoe ik de zaak moet aanpakken."

"Laat dat maar gerust aan mij over," zei Raffles. "U zult mij wel toestaan, dat ik de tegenpartij uitdaag uit uw naam. Zoo als gezegd, zal al het overige er van afhangen, hoe lord Tiffany de zaak zal opvatten. Het spreekt wel van zelve, dat ik u van alles, wat ik in dezen

doen zal, onmiddellijk bericht geef, opdat gij geheel op de hoogte zijt."

"Ik dank u hartelijk voor uw goedheid, mylord", antwoordde de beeldhouwer.

"Ik stel mijzelf en de toekomst mijner bruid geheel in uwe handen. Ik vertrouw u in alle opzichten en ben er van overtuigd, dat u de zaak tot een goed einde zult brengen. Wanneer mag ik terugkomen?"

"Wacht rustig, totdat ik u schrijf of u persoonlijk opzoek," antwoordde Raffles. "Zoo lang dit niet gebeurd is, verzoek ik u, dit huis niet te betreden, opdat lord Tiffany niet achterdochtig wordt. En nu, leef wel! Ik hoop u goede berichten te kunnen geven, zoodra wij elkander weerzien."

De kunstenaar schudde Raffles dankend de hand, en nam daarna afscheid, ook van Charly.

Toen de beide vrienden alleen waren, begon lord Lister vroolijk te lachen.

"Dat wordt weer een leuke mop, Charly," zei hij, "ik heb een prachtig idee. Buitendien," voegde de Grootte Onbekende er ernstig bij, "zal door mijn maatregelen de mijnbezitter behoorlijk gestraft worden."

"Dat heeft de schurk ook wel verdiend," riep Brand. "Vertel mij eens, wat je doen wilt Edward, ik ben zeer nieuwsgierig."

"Dat is heel eenvoudig," antwoordde Raffles. "Jij moet morgen voormiddag naar lord Tiffany gaan, je onder een gefingeerden naam

aan hem voorstellen en zeggen, dat je gekomen bent uit naam van den beeldhouwer Thomas Keiling, om een uitdaging tot een duel over te brengen. Duel op pistolen. Afstand vijftien schreden. Kogelwisseling totdat een der beide partijen getroffen is. Ik geloof, dat deze voorwaarden moeilijk genoeg zullen zijn en dat ik mijn doel er mede bereiken zal.

"Nu komt de hoofdzaak. Morgen vóórmiddag, als je de uitdaging overbrengt, zal ik aanwezig zijn."

"Kijk mij niet zoo verbluft aan, Charly," ging Raffles voort, toen hij bemerkte dat zijn secretaris, bij de laatste woorden, hem verwonderd aankeek. "Het is, zooals ik zeg; ik zal waarschijnlijk aanwezig zijn, wanneer je de uitdaging overbrengt. Het moet natuurlijk den schijn hebben, dat wij elkaar niet kennen en elkaar nog nooit gezien hebben. Mijn naam is dan mr. Jones, onthoud dat goed. Dat is voorloopig alles, wat ik je te zeggen heb.

En nu moet ik eenige maatregelen nemen voor morgen. Ik heb je vanavond niet meer noodig. Doe dus, wat je wilt, ik moet een paar uur aan het werk."

Hiermede namen de beide vrienden afscheid. Raffles ging aan zijn bezigheden, terwijl Brand zich naar de bibliotheek begaf, om daar eenigen achterstand van zijn correspondentie in te halen.

VIERDE HOOFDSTUK.

En intermezzo.

Scotland Yard was weer eens in rep en roer.

Hoofd-inspecteur Baxter had verschillende beambten geroepen en opgewonden gemaakt. Zij renden en joegen doelloos door elkaar. En niemand van hen wist, wat er eigenlijk te doen was. Maar de schrik was hen om het hart geslagen en met een beangst gemoed trachtten zij het vertrek van den „geweldenaar" te vermijden, of, wanneer zij daar absoluut moesten zijn, zoo spoedig mogelijk weer te verlaten.

De oorzaak was, dat hoofd-inspecteur Baxter een zeer kwade bui had.

Hij was woedend en het moest wel een zaak van buitengewoon belang zijn, waardoor hij

zoo opgewonden was en bijna krankzinnig werd van drift.

Hij liep onafgebroken in zijn vertrek op en neer, de handen op zijn rug.

Grootsche plannen schenen hem bezig te houden en de agenten, die het vertrek binnentraden of er uitgingen, waagden het niet hem te storen.

Maar telkens keek hij hen met woedenden blik aan.

Dat was dan iederen keer voor den angstigen man het teeken, dat hij zijn mondeling rapport mocht uitbrengen en terwijl deze sprak, liep inspecteur Baxter voortdurend

heen en weer van het venster naar de deur en omgekeerd.

Zoo herhaalde zich dit spel reeds geruimen tijd en nog steeds kwamen er agenten, om hun rapporten uit te brengen.

De secretaris en vertrouweling van den hoofd-inspecteur, inspecteur Marholm, die aan een schrijftafel zat, was de eenige, die kalm bleef en de schriftelijke rapporten nazag.

Met de grootste koelbloedigheid doorbladerde hij de vóór hem liggende papieren.

Reeds had hij dertig rapporten doorgezien en nog steeds nam het aantal personen niet af, die binnenkwamen.

Hoe meer er verschenen, hoe opgewondener de hoofd-inspecteur van politie werd.

Hij scheen zelfs hoe langer hoe zenuwachtiger te worden; hij liep steeds vlugger heen en weer, stiet nu eens tegen een stoel, dan weer tegen de kachel en viel ten slotte bijna over het tapijt; ook bleef hij vaak op eens bewegingloos staan of schermde met zijn handen in de lucht, om ten slotte zijn wandeling opnieuw te beginnen en eindelijk op een drafje door het vertrek te loopen.

Dat was zelfs voor den goeden, ijverigen Marholm te erg. In het begin had hij met een vergenoegd gelaat zijn werk verricht en slechts nu en dan met een vluchtigen blik naar zijn razenden chef gezien.

Maar hoe meer rapporten hij had nagelezen en hoe sneller de binnenkomende agenten hun rapporten uitbrachten, om zoo spoedig mogelijk weer weg te kunnen komen, des te onrustiger werd ten slotte ook de gemoedelijke „vloer“.

Vermoeid door de buitengewoon vele werkzaamheden, keek hij zijn chef aan, wiens houding hem zeker niet kon kalmeeren.

Zóó had hij den hoofd-inspecteur nog nooit gezien. En men zou zich inderdaad kunnen voorstellen, dat men met een krankzinnige te doen had, als men hem zoo door de kamer zag loopen.

Zijn bewegingen werden steeds drukker, terwijl de „vloer“ zich de zweetdruppels van het voorhoofd wiesch.

Doch hij bleef aan zijn werk, niettegenstaande de zenuwachtigheid van zijn chef ook op hem was overgegaan.

Eindelijk gaf hij aan een aan de deur staanden agent een teeken, om met zijn rapport nog zoo lang te wachten totdat het wat kalmer geworden was.

Intusschen liep Baxter nog steeds onafgebroken als een woedende stier heen en weer. Hij lette er nu zelfs niet meer op, dat thans

niemand tot hem sprak; hij scheen zelfs den bij de deur wachtenden agent niet eens op te merken.

Marholm stond nu langzaam op, ging naar het schrijfbureau van den hoofd-inspecteur en nam een pen uit een doosje, welke hij dadelijk in een penhouder stak.

Met den penhouder in de hand, wilde hij zich juist weer naar zijn plaats begeven, toen hij plotseling door den hoofd-inspecteur teruggestooten werd.

Deze had zijn dwaze wandeling door het vertrek hervat, zonder er op te letten, dat zijn secretaris zich ook in de kamer bewoog, met het gevolg, dat hij tegen hem aanbotste en wel met zoo'n vaart, dat zoowel Baxter als Marholm, voor wie beiden dezen stoot zeer onverwacht scheen aan te komen, op den grond vielen.

Onder het vallen uitte Baxter een luiden kreet — de pen van Marholm was in zijn linkerarm gedrongen. Onmiddellijk deed de hoofd-inspecteur moeite om weer overeind te komen en tastte om zich heen om iets te grijpen.

Maar door zijn zenuwachtigheid gaf hij zich geen rekenschap van hetgeen hij deed.

De schrijftafel van Marholm stond in zijn nabijheid. Hij greep toe, maar het gewicht van den zwaren man was grooter dan het gewicht der tafel.

Deze viel om en voordat de toesnellende agenten, die tot nu toe sprakeloos bij de deur hadden gestaan, het beletten konden, viel de tafel met den scherpen kant op het lichaam van den inspecteur.

Zoowel de blanco als de beschreven papieren, die op de schrijftafel lagen, geraakten in volslagen wanorde. Zij gleden van de tafel af en den „geweldenaar“ in het gelaat en ook vloeide de inkt uit den pas gevulden inktkoker in dikke, zwarte golven neer.

De inkt liep over de papieren en vloeide over de blauwe jas van den inspecteur, over zijn van opwinding rood gelaat en druppelde langs zijn beide ooren op het vloerkleed.

Dit alles was het werk van een oogenblik. Van schrik was de smartkreet den hoofd-inspecteur in de keel blijven steken. Maar toen de tafel op hem was gevallen en de papieren zijn aangezicht bedekten, zoodat hij niet kon zien wat er eigenlijk gebeurd was, toen schreeuwde hij als een varken, dat levend gebraden moest worden.

„Help! help! Ik stik!“ klonk het door de kamer en in een oogenblik was het vertrek met

agenten gevuld, die sprakeloos rondkeken en niet konden begrijpen, wat er gebeurd was.

Marholm was de eerste, die weer tot bezinning kwam.

De heele geschiedenis was zóó snel in haar werk gegaan en zoo onverwacht, dat ook hij eerst aan een groot ongeluk dacht.

Maar reeds in het volgende oogenblik begreep ook hij den toestand.

Hij lag naast zijn chef op den grond en was met den schrik vrijgekomen.

Toen hij weer opgestaan was, begon hij luidkeels te lachen.

De toestand, waarin de hoofd-inspecteur zich bevond, was dan ook werkelijk om te lachen.

Maar de goede Marholm beet zich onmiddellijk op de lippen.

Ofschoon hij den hoofd-inspecteur dit geval van ganser harte gunde, wilde hij toch niet, dat de aanwezige agenten den spot er mede zouden drijven.

Het gelukte hem dan ook, om den hoofd-inspecteur, die nog steeds wild om zich heen sloeg, tot bedaren te brengen.

Twee agenten bevrijdden hem van den last, die op hem lag. Twee anderen zochten de met inkt bevlakte papieren bijeen en weer anderen droegen met de hulp van Marholm, den luid steunenden chef naar een ander vertrek en legden hem daar op een divan neer.

Daarna werden de stukken van den gebroken inktkoker opgeraapt, het vloerkleed opgerold en de zwarte plekken op den vloer zoo goed mogelijk verwijderd.

Intusschen was een der agenten op het snuggere denkbeeld gekomen, dat hij den dienstdoenden dokter, welke zich altijd gedurende de diensturen in Scotland Yard bevindt, benevens de verpleegster, die steeds aanwezig is, wel kon waarschuwen, hetgeen dan ook geschiedde.

Bij onderzoek door den dokter bleek, dat de hoofd-inspecteur er zonder kleerscheuren was afgekomen. De eenige wonde, welke hij had opgelopen, bestond uit een flinke, zwarte prik in zijn linkeronderarm, welke veroorzaakt was door de pen van Marholm.

Onder toezicht van den dokter wiesch de verpleegster de wond goed uit en deed er een gaasverbandje om, waarna men den hoofd-inspecteur op een stoel zette.

Wie denken mocht, dat Baxter nu, geheel gerustgesteld en opgeknappt, tot bedaren zou zijn gekomen, heeft het mis.

De hoofd-inspecteur zat in zijn stoel als een gebroken man en steunde hartverscheurend.

Hij geloofde waarschijnlijk, dat hij een martelaar was, die ter wille van zijn ambt veel moest lijden.

Toen de dokter en de verpleegster zich verwijderd hadden, bleef hij alleen in het vertrek achter, want Marholm was in het bureau gebleven en had daar zijn taak hervat.

Toen Baxter na een poosje bemerkte, dat hij alleen in de kamer zat en het dus volstrekt geen doel meer had, om zich zoo aan te stellen, hield hij op met kermen en riep Marholm bij zich.

Toen de „vloer" voor hem stond, keek hij hem een poos sprakeloos aan.

De inspecteur-detective moest al zijn krachten inspannen, om bij het zien van zijn chef niet te lachen.

Eindelijk reikte inspecteur Baxter zijn secretaris de hand en zei:

„Ik dank je, Marholm, je hebt mij het leven gered. Als jij er niet geweest was, dan zou de zware tafel misschien op mijn hoofd gevallen zijn en dan had ik zeker een zware verwonding opgelopen. Een hersenschudding of een schedelbreuk of zoo iets akeligs en dan was... dan was... dan had... (het scheelde niet veel of Baxter was in snikken uitgebarsten uit puur medelijden met zich zelf) dan had... Londen het zonder mij moeten stellen. Wat hadden de misdadigers... ik bedoel,.... hoe had de justitie het zonder mij moeten stellen?

„Daarom ben ik je zeer dankbaar, Marholm, dat je mij het leven hebt gered.

„Ik dank je nogmaals en ik zal je deze daad beloonen. Misschien kan ik je daarvoor een reddingsmedaille verschaffen. Deze onderscheiding heb je, door je heldhaftig gedrag, drievoudig verdiend.

„En nu, mijn beste Marholm, zou ik het werk voor vandaag gaarne aan jou alleen willen overlaten. Ik voel mij te zwak, om helder te kunnen denken.

„Bestel een rijtuig voor mij; ik wil naar huis gaan en mij ter ruste begeven. Ik hoop, in een paar dagen weer geschikt voor den dienst te zijn.

„En als een bijzonder blijk van vertrouwen geef ik je al mijn zaken in handen. Vergeet niet, welk een verantwoordelijkheid je door de overname van deze gewichtige functie op je neemt, en toon dat je een voorbeeld van moed, vastberadenheid en intelligentie bent, zooals dat een leerling van mij betaamt.

„Ziehier", voegde Baxter er aan toe, „de sleutels van mijn schrijfbureau. In het onderste zijvak rechts staan een paar flesschen

met.... hm.... een paar flesschen om.... ja.... hm.... een paar flesschen ter versterking".

"Ik weet dat, mijnheer de inspecteur," haastte zich Marholm verheugd te zeggen.

"En in de kleerkast — hier is de sleutel — staat op de hoedenplank links in den hoek een kistje sigaren van de soort, die je zoo gaarne rookt."

"Dat weet ik ook al, mijnheer de inspecteur!" herhaalde de vlooi, waarbij zijn oogen verheugd begonnen te glinsteren.

"Heeft mijnheer de inspecteur mij nog iets te zeggen?" vroeg hij.

"Ja, Marholm, rook niet al de sigaren op — niet alle — hoor je?"

"Jawel, mijnheer de inspecteur", antwoordde de "vlooi" en werktuigelijk, zoo als hij het wel honderd malen uit den mond van den inspecteur had gehoord, voegde hij er aan toe: "Ik zal alles in orde brengen!"

"Mooi, mooi!" antwoordde Baxter en knikte met het hoofd. "Dat was alles, wat ik je te zeggen had, Marholm!"

De "vlooi" maakte van vreugde bijna een luchtsprong, bezon zich echter nog bijtijds en liet een auto bestellen.

Daarna hielp de secretaris zijn chef diens overjas aantrekken, gaf hem zijn stok en begeleidde hem tot aan de deur.

Een agent ging hem vóór, om de deuren te openen en te sluiten en om den inspecteur in de auto te helpen.

Toen de agent het portier van de auto wilde sluiten, gaf Baxter Marholm nog een wenk om bij hem te komen.

Met opgewonden stem zei hij:

"Ik had de hoofdzaak bijna vergeten.

Raffles! — Raff — les! — Raff — les!

"Marholm, vergeet toch vooral Raffles niet! — Raffles!"

Het ongeluk dat mij heden is overkomen, heb ik ook aan hem te danken. Voortdurend heb ik gedacht en gepeinsd over de ontvoering van Miss Randolph en bij mij zelf reeds uitgemaakt, dat de Groote Onbekende hierbij ongetwijfeld de hand in het spel heeft. Ik had de geheele ontvoering in mijn geest gereconstrueerd en alles kant en klaar voor mij staan, toen ik, doordat ik zoo in gedachten verdiept was, je tegen het lijf en in je pen liep.

Verlies het spoor niet, dat ik met groote moeite gevonden heb.

Hij, hij alleen heeft de jonge, mooie tooneelspeelster, miss Alice ontvoerd. Hoor je, Marholm! Hij heeft een meisje, een jonge dame ontvoerd! Hij is handelaar in blanke sla-

vinnen! Een schurk! Duizend pond belooning aan dengene — den — gene, die — die —"

De volgende woorden bestierven hem op de lippen.

Marholm sloeg vlug het portier van de auto dicht, gaf den chauffeur het adres van den hoofd-inspecteur op en gebod hem om uiterst voorzichtig te zijn.

Hij zei tot den chauffeur, dat zijn passagier ernstig gewond was en totaal niet schokken mocht.

Met deze vermaning verliet hij den verblufften chauffeur. Deze keek nog eens angstig naar zijn passagier, zette daarna den motor in beweging en reed weg.

Marholm keerde naar het bureau terug, waar eenige collega's en detectives hem reeds met gespannen nieuwsgierigheid wachtten.

Trotsch als een koning kwam hij binnen.

Hij keek de aanwezigen met scherpe blikken aan en toen de mannen hem verzochten, om hen toch te vertellen, wat er gebeurd was, keek hij de aanwezigen met ernstige, gebiegdende blikken aan en zei, terwijl hij met de hand naar de deur wees:

"Gaat, mijnheeren! Gaat aan uw werk! Hier is de plaats niet voor vertrouwelijke gesprekken. Wij zijn in dienst en op ons rust de plicht om te waken over het wel en wee van de grootste stad der wereld; over de stad met zes millioen inwoners.

"Weet gij, wat dat zeggen wil? Dat wil zeggen, dat ieder de hem aangewezen taak naar zijn beste weten moet behartigen; hij is een rad van de groote machine, die politie heet.

"Ik, mijnheeren," ging hij met verheffing van stem voort, "sta thans voor u als de plaatsvervanger van den hoofd-inspecteur van politie, die eenige dagen rust moet nemen om weer op verhaal te komen.

"Gij ziet hier nog de laatste sporen van de vreeselijke catastrofe" — hij wees naar de zwarte inktvlekken op den grond — "weet gij wat dat is? Bloed! Het warme levensbloed van onzen hooggeëerden hoofd-inspecteur van politie Baxter.

"Dat bloed is wel een weinig donker, niet waar?" voegde hij er bij, toen hij de verwonderde gezichten van de omstanders bemerkte; "dat komt omdat onze chef van zijn prilste jeugd af aan een ander karakter had dan andere stervelingen.

En zonder verdere verklaringen zal het u nu ook wel duidelijk zijn, waarom onze chef dikwijls zulke donkere, geheimzinnige woorden spreekt en soms zulke onbegrijpelijke orders geeft.

„Dat ligt aan het bloed, zooals gij met eigen oogen constateeren kunt. Zoo zwart als de nacht — of als inkt.

„Daarom kon hij tot dusverre ook John Raffles, den spitsboef, niet vinden en hem evenmin zien, zelfs als deze, wat reeds dikwijls gebeurde, in eigen persoon voor hem stond.

„De schuld daarvan is alleen te zoeken bij het zwarte bloed.

„En ter herinnering aan den dag van heden, waarop onze hoofd-inspecteur van een gedeelte van zijn donker levenssap bevrijd werd, willen wij dat gedeelte van den vloer, dat met zijn bloed gedrenkt werd, laten uitzagen en onder ons verdeelen. Wij zullen de stukken als een reliquie steeds bij ons dragen en zij zullen ons tegen nood en dood beschermen; een gedeelte van de wonderbare kracht, die de zwarte droppels bevatten, moge, naar wij hopen, in onze zielen overgaan en daarin opbloeien tot roem en eer van ons vaderland, van onze eenige stad Londen en vooral tot heil en glorie van onzen onvergetelijken hoofd-inspecteur van politie!”

Uitgeput door de lange en moeilijke toespraak, zweeg de „vloer”. Allen keken hem verwonderd aan.

Hij kwam hen zoo geheel veranderd voor en die het dichtst bij hem stonden, gingen eerbiedig een stap achteruit.

Het grootste gedeelte der agenten had de toespraak niet begrepen.

Het leek waarachtig wel wat op een lijkrede, vonden zij en zouden de toespraak zeker ook als zoodanig hebben beschouwd, indien zij niet zoo juist den hoofd-inspecteur gezond en wel in een auto hadden zien stappen.

Ook wisten zij niet, dat de hoofd-inspecteur zoo'n bijzonder man was.

Maar, daar de langjarige vertrouwde van hun chef, die tevens zijn secretaris was, in zulke vreemde woorden tot hen sprak, zou alles wel zoo zijn als hij verteld had.

Wel is waar waren zij na zijn toespraak even wijs als te voren, maar het raadselachtige van hetgeen er was voorgevallen, nam bij hen steeds meer den schijn aan alsof het iets zeer belangrijks was geweest.

Niemand wist iets van de zaak en de eenige getuigen van het „drama”, de mannen, die bij de deur hadden gestaan, waren niet aanwezig.

Dezen hadden misschien eenige opheldering kunnen geven.

Maar Marholm had hen, vóórdat hij het vertrek verliet, de strengste stilzwijgendheid opgelegd.

Het succes van de „vloer” was daarom volmaakt.

Dat bleek dadelijk, toen Marholm opnieuw begon.

De agenten, die tot dusverre ordeloos om hem heen hadden gestaan, stelden zich nu behoorlijk in positie.

Hij zag onmiddellijk, dat de inspecteurs, die eerst ook geluisterd hadden maar, toen zij begrepen, dat Marholm van de gelegenheid gebruik maakte, om eens flink den draak te steken met de gebreken van den hoofd-inspecteur, weggegaan waren, hem het rijk alleen hadden gelaten, zoodat hij vrijuit kon spreken.

Gelijk een generaal, die zijn troepen inspecteert, keek hij de agenten ernstig en uitvoerschend aan.

Daarop tastte hij in zijn zak, kreeg de sleutels van het schrijfbureau van zijn chef te voorschijn en legde ze voor zich neer op de schrijftafel van den hoofd-inspecteur.

Aller oogen waren op zijn bewegingen gevestigd.

Hij nam den bos sleutels, het teeken zijner waardigheid, weer ter hand, ging daarmee naar de kleerkast van zijn chef, ontsloot die en haalde uit een hoek een kistje sigaren te voorschijn.

Toen hij naar de kast ging hadden de manschappen daarvoor front gemaakt.

Marholm opende het kistje en keek erin.

Een tevreden trek kwam op zijn gelaat.

Het kistje was bijna vol, er waren slechts drie sigaren uitgenomen.

Met zijn schat in de hand ging de „vloer” naar de deur.

Daarna riep hij luid met het gelaat naar de manschappen gewend:

„Geeft acht! Ieder krijgt drie sigaren en gaat dan heen om zijn dienst te doen. Voorwaarts, marsch. Nummer een komt hier en verdwijnt dan.”

De stappen van de agenten klonken door het vertrek.

Toen de eerste voor Marholm stond hield hij hem het kistje voor en nadat de man er zijn sigaren had uitgenomen, wees Marholm hem naar de deur, waarop hij verdween. De anderen volgden dit voorbeeld.

Nauwelijks was de deur achter den laatste gesloten, toen de agenten in het zoo juist verlaten vertrek iets hoorden vallen, daarna nog iets — en nog iets.

Verschrikt bleven zij in de gang staan en luisterden.

Toen hoorden zij een krachtig geluid; het

was een soort gebrul en geknor en daar tuschen door gehik en geproest.

Ontsteld bleven zij staan; hun knieën knikten en zij voelden, dat een koude rilling hen door de leden ging.

Na eenigen tijd hielden de geluiden op.

De moedigste der manschappen waagde het nu, de deur heel langzaam en zacht te openen en bij hetgeen hij nu zag, zou hij zeker tegen den grond geslagen zijn, als de man, die achter hem stond, hem niet had vastgehouden.

Marholm liep namelijk als een razende door het vertrek; hij maakte allerlei dwaze bewegingen, huilde en lachte, schreeuwde, en was oogenschijnlijk uitgelaten van vroolijkheid.

Daarna ging hij in postuur staan, kruiste de handen over zijn rug en liep met groote passen het vertrek op en neer.

Zijn bewegingen werden steeds sneller; hij gedroeg zich als een wild dier.

Thans kwam hij langs de deur en zag het angstige gelaat van den man, die zijn hoofd door de ruimte had gestoken.

Marholm snelde naar de kleerkast, nam daaruit een oude laars en wierp die met alle kracht tegen de deur, zoodat de slag door het gansche gebouw dreunde.

Met een angstkreet was het hoofd, dat in de deuropening verschenen was, verdwenen en toen Marholm bij de deur kwam, hoorde hij het snelle wegdraven van de manschappen.

De „vloer" sloot de deur en draaide den sleutel in het slot om.

Daarna nam de inspecteur-detective de laars op, smet die terug in de kleerkast en ging in den gemakkelijken leuningstoel zitten, voor de schrijftafel van den hoofd-inspecteur van politie.

Daarop opende hij een der vakken van het bureau, nam daaruit een flesch wijn en een der daarnaast staande glazen, schonk het vol en dronk het leeg.

Dit herhaalde hij eenige malen, totdat zich een trek van gelukzaligheid over zijn gelaat verspreidde. Het leek wel, alsof hij zich met de geheele wereld, de misdadigers inclus, had verzoend en bereid was iedereen om den hals te vallen en te omhelzen; hij ging achterover in den leuningstoel liggen, sloot de oogen en een diepe, regelmatige ademhaling kondigde weldra aan, dat hij in de armen van Morpheus rustte.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een uitdaging.

Lord Tiffany, de rijke salpetermijn-eigenaar uit Chili, zat in een weelderig gemeubileerd vertrek van zijn gehuurde villa, die in de westelijke voorstad van Londen gelegen was, toen men hem het bezoek van een vreemdeling aankondigde.

Hij keek op zijn horloge, dat het tiende uur in den morgen aanwees en maakte bij zichzelf de opmerking, dat hij niemand wachtend was.

Hij stond echter uit zijn gemakkelijken leuningstoel op, waar hij in gezeten en de „Times" gelezen had, ging voor den grooten spiegel staan, bekeek zijn toilet en gaf een wenk met de hand, waarop de bediende den vreemdeling in het vertrek geleidde.

Lord Tiffany ging hem eenige stappen tegemoet.

Over den drempel van het vertrek kwam een

slanke, voorname verschijning, gekleed in een onberispelijk gezelschapstoilet.

„Neem mij niet kwalijk, indien ik u stoor,” zei de vreemde en maakte een beleefde buiging voor den lord. „Mijn naam is Jones — William Jones.

Ik heb toevallig van een mijner bekenden gehoord, dat u hier in Londen vertoeft en ik neem de vrijheid u in uw woning te komen opzoeken, daar ik een handelsaangelegenheid heb te bespreken en wel geloof, dat wij tot zaken kunnen komen.”

„Dat is mij zeer aangenaam,” gaf de lord ten antwoord en verzocht zijn bezoeker om plaats te nemen.

„Voor zaken ben ik altijd te spreken. Ik verzoek u, mij te zeggen, waarmede ik u van dienst kan zijn.”

„Het betreft de levering van groote hoeveelheden salpeter, waartoe ik mij per contract verbonden heb en daar u, zooals ik vermoed, jaren lang in Zuid-Amerika gewoond hebt, en de toestanden in Chili wel zeer nauwkeurig zult kennen, wilde ik gaarne weten welke van de groote maatschappijen aldaar ge mij kunt aanbevelen.

„Een mijner handelsvrienden, heeft mij naar u verwezen en mij uw adres verstrekt.

Ik hoop, dat u zoo vriendelijk zult zijn mij raad te geven!”

„Zeer gaarne, mr. . . . mr. . . . hoe is toch uw naam ook weer mr. . . .”

„William Jones,” antwoordde Raffles, want hij was de vreemdeling.

„Juist! mr. Jones, ik wil u gaarne met raad en daad bijstaan.

„Overigens,” zoo vervolgde hij, „uw vriend schijnt goed op de hoogte te zijn; hij heeft u namelijk een zeer goed adres gegeven. Ik zelf bezit uitgebreide salpetermijnen in de nabijheid van Santiago en daarom kan ik u over alles nauwkeurig inlichten.

„Wilt u rooken?”

Ofschoon Raffles gewoonlijk alleen sigaretten rookte nam hij uit den hem toegereikten sigarenkoker van den Amerikaan een zware Havana-sigaar en stak die op.

Lord Tiffany deed hetzelfde.

Nadat de beide heeren eenige minuten gerookt hadden, zei de mijneigenaar:

„U zult er wel over verwonderd zijn, dat ik, Engelsch lord, naar Zuid-Amerika gegaan ben en dat ik daar voor goed gedomicilieerd ben!

„Dat is een lange geschiedenis, die ik u later wel eens zal mededeelen.”

Lord Lister maakte een buiging.

„Maar de meeste bijzonderheden wil ik u heden in korte woorden vertellen.

„Door langdurige oneenigheden in mijn familie, zoowel als door andere omstandigheden, werd ik, toen ik nog jong was, genoodzaakt naar Amerika te verhuizen.

„Daar heb ik gedurende tien jaren een avontuurlijk leven geleid, ben overal geweest en ten slotte heb ik mij in Chili gevestigd.

„Daar leerde ik de kinderlooze weduwe van een millionair kennen, die haar, behalve een aanzienlijk kapitaal aan geld, ook nog uitgestrekte landerijen naliet.

„Van jongs af mocht ik mij gaarne in ondernemingen steken”, ging lord Tiffany voort en streek zich daarbij met de hand, waaraan men een grooten diamanten ring zag schitteren, over het smalle aristocratische gelaat.

„Het viel mij daarom niet moeilijk om te werken, dat ik met de bezittingen van mijn aanstaande vrouw — ik bedoel de rijke weduwe — veel geld kon verdienen.

„Het eerste wat ik deed, was met de vrouw te trouwen”.

Deze woorden klonken zoo eigenaardig uit den mond van lord Tiffany, dat het leek alsof hij een of andere transactie had afgesloten.

Raffles kon een glimlach niet onderdrukken, toen hij deze opgeschroefde woorden van den Amerikaan hoorde.

Dat was dus de eerste streek.

„Ik verdeelde daarna de landerijen,” aldus ging Lord Tiffany verder, „en liet mijnen aanleggen, die ik verpachtte en zodoende heb ik mij een groot vermogen verworven.”

Met deze woorden eindigde hij met een lachje zijn verklaringen en keek zijn bezoeker aan.

„Dat is werkelijk kranig!” zei Raffles, om de ijdelheid van den mijneigenaar te versterken; want met zijn scherpzinnigheid en menschenkennis had hij spoedig opgemerkt, dat deze eigenschap de zwakke zijde van den lord was. En juist in deze zwakke zijde wilde hij zijn slachtoffer aantasten.

„U bent inderdaad een buitengewoon bekwaam koopman”, zei hij, „daar behoort veel werkkracht en vlijt toe. Maar ik wil gaarne bekennen, dat ik voor zoo iets niet geschikt ben. Iedere mensch schijnt zijn afzonderlijke kringen te hebben, waarin hij zich beweegt en waarin het veld van zijn werkzaamheden ligt. Ik zou wenschen, dat het geluk mij even gunstig ware geweest, als u mylord. U moet zich toch waarlijk gelukkig gevoelen!”

„Dat doe ik ook, waarde mr. Jones en dat ben ik ook”, zei de mijneigenaar en wreef zich

vergenoegd in de handen. „Er ontbreekt mij niets, slechts eenige afleiding en ik ben hierheen gekomen om te zien of ik die vinden kan. Al behoort ik niet meer tot de allerjongsten, mijn hart en mijn bloed zijn toch warm gebleven.”

„U bent dus weduwnaar?” vroeg Raffles die dit reeds van den beginne af vermoed had.

„Ja, reeds sedert zes jaren en u begrijpt wat dat zeggen wil, wanneer men aan vrouwelijk gezelschap gewend was.

„Maar komaan; ik verheug mij erover, dat u mij hebt opgezocht. Wij willen een kop koffie drinken. Over zaken kunnen wij dan later spreken.”

Bij deze woorden stond de millionair op en belde.

Hij gelastte den binnenkomenden bediende, om koffie en likeur te brengen.

Raffles liet den lord rustig zijn gang gaan en keek hem met aandacht aan, toen hij naar zijn schrijfbureau ging, daarbij opmerkend, dat hij in het voorbijgaan nog eerst even in den spiegel keek, daarna een lade opentrok, daaruit het portret van een jonge dame nam en daarmede naar Raffles, alias mr. Jones, terugkeerde.

Intusschen was de bediende binnengekomen, zette twee geopende likeurfllesschen op een tafeltje, daar naast twee kristallen glazen en bracht vervolgens het tafeltje naar de beide heeren, het welk hij voor hen neder zette. Ten slotte bracht hij de porseleinen koppen en een stoomende elektrische koffiekannet binnenen.

Daarop verwijderde hij zich weer.

Lord Tiffany vulde de glazen en bediende hem van koffie, daarna nam hij het portret in zijn rechterhand en reikte het lachend den Grooten Onbekende.

„Hoe bevalt u deze vrouw, waarde heer Jones?” vroeg hij Raffles en keek hem daarbij nauwkeurig aan. „Daar zit ras in. Ik zeg u, dat het origineel nog duizend maal mooier en pas achttien jaar oud is!”

Hij streek zenuwachtig over zijn reeds grijs wordenden puntbaard en vervolgde:

„Deze zou eerst mijn tweede vrouw worden. Maar mijn pogingen zijn op moeilijkheden afgestuit. Bedenk toch eens, hoe onverstandig dit verblinde meisje is; zij wijst mij af — wijst al mijn attenties af en wil niets van mij aannemen.

„Ik ben toch een man, die nog in de volle kracht van zijn leven is en zeer rijk —

„O, zeer rijk. Ik kan haar alles aanbieden, wat haar hart maar begeert.

„Maar zij wil niet — wil absoluut niet. Dat is mijn grootste verdriet.

„En toch zal zij de mijne worden!” ging hij hartstochtelijk voort en zijn stem beefde; „zij moet de mijne worden, of zij wil of niet.”

Vragend keek hij Raffles aan, alsof hij eenig antwoord van hem verwachtte.

Lord Lister had den mijneigenaar het portret uit de handen genomen en bij den eersten blik, dien hij daarop wierp, miss Alice Randolph herkend.

Hij was daardoor niet verrast, want hij had het verwacht.

Hij nam den schijn aan, alsof hij het portret nauwkeurig bekeek; maar inderdaad luisterde hij met gespannen aandacht naar de een of andere ontboezeming van den Amerikaan.

Deze bewaarde echter het stilzwijgen en keek den Grooten Onbekende aan, terwijl hij een antwoord afwachtte.

Raffles gaf hem het portret terug.

„Dat meisje is een buitengewone schoonheid,” merkte hij daarbij op. „U hebt een goeden smaak. Mijn compliment!”

Hij keek den lord aan, die een buiging maakte.

„Als zij maar niet zoo naïef was,” begon de mijneigenaar opnieuw. „U kunt niet denken, welke moeite ik reeds heb aangewend om haar te naderen. Zij is op haar hoede en heeft buitendien nog een beschermer, een arme Deensche beeldhouwer, een groote stumperd, die zijn vak niet verstaat. Op hem is het meisje verliefd en ik zal wel niet eerder gerust kunnen zijn en tot mijn doel geraken, dan nadat ik dien man onschadelijk gemaakt heb.”

„Wat zegt u daar?” riep Raffles, „u wilt hem toch niet doden?”

„O neen, dat niet! U begrijpt mij niet, mijn waarde heer!” zei de lord en sprong op.

„Om 's hemels wil, wat is dat voor een gedachte. Neen! neen! Ik kan geen wapen zien!

„Het zal toch wel terecht komen. U weet toch wel, dat men met geld alles bereiken kan. Daarom zal ik hem een som gelds aanbieden, opdat hij zal afzien van het meisje — ik zal hem zóveel geld aanbieden — dat hij er duizelig van wordt.”

„U wilt hem zijn bruid dus afkopen?” zei Raffles lachend.

„Neen, mr. Jones, neen! Dat is een leelijk woord van u. Wie spreekt van afkopen? Neen! Het is wel is waar ook een affaire en verder niets, maar wij noemen dat anders. Dat kan immers onder een andere benaming gebeuren; het geld kan immers den beeldhouwer

dienen voor een langdurig verblijf in Italië, om daar zijn studiën te voltooien."

„Dat klinkt wel anders, maar heeft toch hetzelfde doel," merkte Raffles op.

„Natuurlijk. Zoo bedoel ik het ook," zei lord Tiffany. „Ik bemerk, dat wij elkander verstaan; u bent mijn man. Wij zullen ook in zaken goed met elkander kunnen opschieten. Maar — zeg eens mijnheer Jones — zoudt u die zending niet op u willen nemen?" vroeg de millionnair en keek zijn bezoeker veelbetekenend aan.

„Waarover spreekt u, mylord?" antwoordde Raffles, die eenigszins verstrooid om zich heen keek; „ik weet op dit oogenblik niet recht...."

„Welnu, ik bedoel dat u misschien zoudt kunnen beproeven om met den beeldhouwer te onderhandelen."

„Wanneer u daar zoo veel aan gelegen ligt, dan wil ik dat gaarne doen," antwoordde lord Lister.

„Meer dan ik zeggen kan," gaf de mijneigenaar ten antwoord; „mijn geheele toekomst, mijn zaligheid hangt daar van af. Ik geloof zeker, dat de Deen het voorstel zal aannemen, dat u hem uit mijn naam kunt doen. Geld is verleidelijk, vooral wanneer er zulk een groote som geboden wordt. De beeldhouwer zal zeker met beide handen toegrijpen en wordt dan een welgesteld man. Wanneer zoudt u hem kunnen bezoeken, mr. Jones?"

Raffles was juist op het punt te antwoorden, toen de bediende binnenkwam en de komst van een heer aanmeldde, die lord Tiffany moest spreken over een persoonlijke, dringende zaak.

De millionnair, wien deze storing zeer ongelegen kwam, maakte een beweging, alsof hij verder niets weten wilde, maar nam toch het visitekaartje aan, dat de bediende hem overhandigde.

„Mr. Robert Kreider", las hij; „ik ken dien man niet — ken hem niet — ken hem niet", herhaalde hij en keek eenige oogenblikken voor zich.

„Wat wil die man van mij?" riep hij en sprong van zijn stoel op. „Hij moet mij met rust laten. Het is zeker weer een van die vervloekte verzekeringsagenten; het is zeker reeds de achtste, die mij gedurende mijn kortstondig verblijf te Londen bezoeken wil.

„Zeg den man", zei hij tot den bediende, „dat ik niet te spreken ben. Ik heb juist een gewichtige conferentie, waarbij ik niet gestoord wil worden."

De bediende boog en verdween.

Na verloop van eenige minuten verscheen hij weer en men kon het den man aanzien, dat het hem zeer onaangenaam was, dat hij aan de opdracht van den vreemdeling moest voldoen.

Raffles vermoedde reeds, wie deze vreemdeling was.

De lakei bleef wachtend in de deur staan en toen lord Tiffany hem verwonderd aankeek, zei hij:

„Vergeef mij, mylord, mr. Kreider laat zich niet afwijzen. Hij zegt, dat hij u voor een persoonlijk geval beslist moet spreken. Zijn zaak kan geen uitstel dulden. Hij komt in opdracht van den beeldhouwer mr. Thomas Keiling en heeft u een boodschap van hem over te brengen."

Bij het noemen van den naam Kreiling kromp de millionnair van schrik ineen. Doch hij kreeg spoedig zijn tegenwoordigheid van geest terug en dacht een oogenblik na, voordat hij een besluit nam.

„Dat is hij, mr. Jones", fluisterde hij opgewonden en greep den arm van Raffles. „Wat wil hij van mij?" vervolgde hij in zichzelf.

„Mr. Jones, wat zegt u daarvan? Mr. Keiling is de jonge beeldhouwer en verloofde van miss Randolph, dezelfde, over wien wij zoo juist spraken."

„Dan kan ik wel vertrekken", antwoordde Raffles en stond op.

„Nee! Blijf toch! Om 's hemels wil, blijf, beste mr. Jones. Wilt u nog een sigaar? Hier, als het u belieft! Waarom wilt u reeds vertrekken? Waarom wilt u juist nu heengaan?"

„U stoort ons volstrekt niet", ging hij op levendigen toon voort, toen hij zag, dat de Groote Onbekende tegenwerpen wilde maken.

„Nee! Nee! Wees zoo goed weer te gaan zitten!"

En zich tot den bediende wendend, beval hij:

„Laat mijnheer binnenkomen."

„U stoort mij juist niet, mr. Jones", sprak hij nogmaals tot Raffles, „nu u weet, hoe de zaken staan, kunt u mij bij deze gelegenheid groote diensten bewijzen."

„U kent Londen en moet mij helpen, om deze geschiedenis tot een goed einde te brengen. Kijk eens", ging hij voort, hoe langer hoe meer opgewonden wordend, „wij zijn misschien reeds nader aan het doel dan wij beiden gelooven."

„Mr. Kreider, of hoe hij ook heeten mag, komt waarschijnlijk met hetzelfde voorstel bij ons, dat u morgen aan den beeldhouwer zoudt voorleggen. Dat treft nu bijzonder."

De stem van den lord werd kalmer en hij keek Raffles zegevierend aan.

Raffles had moeite om niet in een schaterlach uit te barsten. Hij verheugde zich op het verblufte gelaat van den lord, als mr. Kreider met zijn voorstel voor den dag zou komen.

Op dit oogenblik verscheen de vreemdeling op den drempel der deur.

Lord Lister keek hem scherp aan; het was niemand anders dan Charly, zijn getrouwe vriend en secretaris, die voortreffelijk vermoed, over den drempel van het vertrek kwam.

Ook Charly Brand herkende Raffles onmiddellijk.

In het volgende oogenblik stond hij in het vertrek.

„Lord Tiffany”, wendde hij zich vragend tot Raffles en boog voor hem.

„Pardon”, riep lord Tiffany, die zich in stilte ergerde, dat de vreemdeling zich tot mr. Jonas had gewend.

„Aha, lord Tiffany”, herhaalde Brand met een hoofdknik.

„Mijn naam is Robert Kreider en ik. . . .”

„Veroorloof mij”, viel Tiffany hem met bevende stem in de rede; „mag ik u mr. Jones voorstellen! Iemand met wien ik zaken doel. Willen de heeren zoo vriendelijk zijn, plaats te nemen.”

De bediende plaatste een stoel naast Raffles, zoodat de nieuw aangekomene in het midden zat.

„Naar ik reeds heb vernomen”, begon lord Tiffany het gesprek, daar hij zijn nieuwsgierigheid nauwelijks meer kon bedwingen, „komt u in opdracht van mr. Keiling tot mij.

„Ik ken dezen heer slechts zéér oppervlakkig en ik weet daarom niet, wat mij de eer verschaft. . . .”

„Dat zult u onmiddellijk vernemen”, antwoordde Kreider.

„Doch waarom komt hij niet zelf om mij te zeggen wat hij mede te deelen heeft?” viel de millionaire in.

„Mylord”, antwoordde Kreider met vaste stem en op scherpen toon, terwijl hij van zijn stoel opstond, waarin hij zoo juist had plaats genomen.

„Mylord”, herhaalde hij nog eenmaal met helder klinkende stem, toen lord Tiffany hem nogmaals in de rede wilde vallen, „ik ben niet hier gekomen om uw vragen te beantwoorden, doch een zeer ernstige zaak, die mijn vriend betreft, brengt mij naar hier.

„Het betreft de ontvoering van zijn bruid door u, lord Tiffany.”

„De ontvoering van zijn bruid?” riep Raffles verbaasd en stond nu ook op.

Kreider ging voort:

„Ik heb u alleen nog het volgende te zeggen:

„Uit naam van mijn vriend en langjarigen schoolkameraad daag ik u uit tot een duel op pistolen. De voorwaarden vindt u hier opgeschreven.”

Bij deze woorden reikte hij den lord, die in zijn stoel was neergevallen en geen woord kon uitbrengen een briefje over. Daarna ging hij voort:

„Luistert wat hier staat: duel op pistolen wegens zware belediging. Vijftien pas afstand. Kogelwisseling totdat een der beide partijen ongeschikt is geworden verder te vechten.

„Een verzoening is beslist onmogelijk. Het duel is bepaald op overmorgen vroeg!”

Met luide, heldere stem had Kreider deze woorden uitgesproken.

Zij hadden een verpletterende uitwerking op den mijneigenaar. Reeds bij de eerste woorden was hij in elkaar gekrompen; hij lag nu bewegingloos in zijn stoel en staarde met verglaasde oogen en door angst verwrongen gelaatstrekken, waarop de doodsangst duidelijk geschreven stond, naar den jongen man, die in kalme houding voor hem stond en op ieder woord, wat hij zeide, den nadruk liet vallen.

Raffles had vooruitgezien, dat het zoo zou loopen.

Hij had zich in zijn veronderstelling niet bedrogen.

Hij nam nauwelijks notitie van den ongelukkigen millionaire.

De oogen van lord Lister waren veel meer met welgevallen op Brand gevestigd, die zijn rol zoo uitstekend speelde. Geen trek in Kreiders uiterlijk verried, dat hij het met zijn boodschap niet zoo meende, als zij luidde.

De drie mannen waren eenige minuten sprakeloos.

Toen de millionaire nog altijd niet antwoordde, verbrak Kreider het stilzwijgen.

„Lord Tiffany,” ving hij weder aan, en zijn stem klonk even vast als voorheen, „ik wacht op uw antwoord. Wat moet ik mr. Keiling zeggen?”

De mijneigenaar keek hulpeloos van den een naar den ander; eindelijk vestigde hij zijn blik smeekend op Raffles.

Deze legde deze pantomime op zijn manier

uit. Hij richtte zich op, ging Kreider een stap tegemoet en sprak kalm en op ijskouden toon:

„Lord Tiffany neemt de uitdaging aan en neemt genoeg met de voorwaarden. Mr. Keiling zal nog van hem hooren.”

Daarna schelde hij den bediende, en toen deze verscheen, beval hij met een veelbeteekende handbeweging op Kreider:

„Laat mijnheer uit.”

Kreider maakte een vluchtige buiging voor de beide heeren en volgde den bediende.

Raffles stak peinzend een sigarette op en liep verscheidene malen de kamer op en neer.

De lord, die als gebroken achterover in zijn stoel leunde, volgde met de oogen al zijn bewegingen.

Eerst na geruimen tijd begon de Zuid-Amerikaan weer te spreken, en de eerste woorden, die uit zijn mond kwamen, luidden:

„Om 's hemels wil — Mr. Jones! — Mr. Jones! — wat hebt u gedaan?”

Met moeite stond hij toen uit zijn stoel op, beproefde te loopen, doch zijn voeten weigerden hem dienst te doen.

Hij bleef bij de leuning van zijn stoel staan, terwijl hij met zijn handen daarop krampachtig leunde, en zijn oogen als wezenloos Raffles aankeken.

De Groote Onbekende had zijn wandeling gestaakt, en toen hij den hulpeloozen toestand van lord Tiffany opmerkte, ging hij naar hem toe, ondersteunde hem en liet hem ten slotte weer op zijn stoel neerglijden.

„O weel o weel!” zuchtte de millionaire. „Dezen slag overleef ik niet! Wat moet er nu gebeuren, mr. Jones?” ging hij opgewonden van angst verder. „Help mij toch! Help mij! anders is het mijn dood!”

Raffles had moeite om zijn vroolijkheid te verborgen, en niet luidkeels in lachen uit te proesten, toen hij deze jammerklachten van den millionaire moest aanhooren.

„Wees toch bedaard!” zei hij tot den lord. „Ik begrijp u niet. U bent totaal van streek! Wat is er toch gebeurd? Wat grijpt u zoo aan?”

„Wat er gebeurd is? Wat mij zoo aangrijpt?” herhaalde de lord werktuigelijk en keek den Grooten Onbekende versuft aan.

„Maar gij zelf zijt er de oorzaak van, mr. Jones! Ja, gij zelf!” riep hij op wanhopenden toon uit.

„Ach, ik rampzellige man! Ik ben lichamelijk geruïneerd. Dat is mijn einde. En het leven is toch zoo mooi!

„Alice wat moet ik niet om jouentwille lijdén!

„Ik ben een held, een martelaar!

„Doch het kost mij mijn leven!

„En toch wil ik nog niet sterven — neen, ik wil nog niet!”

Raffles stoorde de uitbarsting der woeste wanhoop niet, die zich van den lord had meester gemaakt en hem geheel en al van streek had gebracht.

Dat had hij zelfs in de verste verte niet verwacht.

Hij zag nu de geheele nietigheid van dezen man, die zich verbeeldde, met geld alles te kunnen goed maken.

De les, die hij hem gaf, was heilzaam voor hem, en hij zou zeker niet voor de tweede maal het geluk van twee verliefde harten willen vernietigen. Dat was zeker! En daarmee was het eigenlijke doel bereikt.

Doch Raffles was gewend, wanneer hij iets op touw zette, dat tot een goed einde te brengen.

En daar de geheele scène hem vermaakte, ging hij met een lachend gelaat naar den lord, die weer in zijn stoel was neergevallen, schudde hem nog al hardhandig door elkander, zoodat hij van schrik opsprong en zei:

„Maar, mylord, vat toch moed! Ge zijt geheel en al van streek. Ik begrijp niets van hetgeen u daar gesproken hebt. Bedaar en vertel mij nog eens de toedracht der zaak. U hebt mij, naar ik bemerk, verschillende dingen verzwegen.

„En daarna zullen wij in kalmte overleggen, wat onder de gegeven omstandigheden te doen is.

„Ik moet bekennen, dat u zich in geen benijdenswaardigen toestand bevindt.

„De Denen verstaan in dit geval geen gekheid en weten hun vijanden gewoonlijk zeker te treffen. Ik weet dat bij ondervinding.

„Doch in dolle drift is hier niets te beginnen. Het kwaad is nu eenmaal geschied en kan niet meer ongedaan gemaakt worden.

Of — o — f —” ging hij aarzelend voort, terwijl hij met onderzoekenden blik het ongelukkige schepsel, dat daar in den stoel zat aankeek, „of bent u bang voor den kogel, lord Tiffany?”

„Ja! Ja! Dat is het! De kogel is het, die mij zoo vreeselijk zenuwachtig maakt. Ik vertelde u reeds, dat ik geen wapen kan zien, en veel minder dus in de hand nemen.”

„Hm!” bromde Raffles en zuchtte. „Hm!”

herhaalde hij nog eenige malen, voordat hij weer spreken kon.

„En het ergste is,” ging de mijneigenaar voort, „dat u op de zaak bent ingegaan en mr. Kreider een dergelijk antwoord hebt gegeven.

„Ik ben geruïneerd. Ik ben reeds zoo goed als dood. Ach, dat mooie leven,” begon hij weer te weeklagen, en groote, dikke tranen vielen uit zijn oogen op den grond neer.

„Daaraan is nu werkelijk niets meer te doen,” antwoordde Raffles schijnbaar neerslachtig. „De uitdaging is aangenomen en daaraan moet nu ook worden voldaan.

„Hoe kon ik weten,” ging hij op levendigen toon voort, „dat gij van ieder wapen zoo'n grooten afkeer hadt. Dan had ik het antwoord gaarne aan u zelf overgelaten. Doch als man van eer” — op dit laatste woord legde hij bijzonderen nadruk — „kondt ook gij niet anders handelen dan zooals ik dit gedaan heb.

„Vat moed, de zaak zal wel tot een goed einde gebracht worden.

„Wanneer u wilt, ben ik uw secondant. Ik zal morgen nog eens met mr. Kreider de zaak bespreken, misschien gelukt het mij zelfs den beeldhouwer, mr. Keiling, persoonlijk te spreken.

„Veel succes zal dit onderhoud wel is waar niet opleveren, want voor zoover ik de Denen ken, houden zij zich streng aan de gemaakte afspraak en weten een begonnen zaak ook moedig tot een goed einde te brengen.

„Ik zal het echter in elk geval beproeven. Of het tot het gewenschte doel zal leiden of dat er misschien een verzoening tot stand komt vóórdat het duel plaats heeft, is een vraag, die nu niet beantwoord kan worden.

„Voor het oogenblik bestaat er in elk geval voor deze verzoening nog weinig hoop. Ik zal echter zien, wat ik kan uitrichten.”

Lord Tiffany had met gespannen aandacht naar de woorden van Jones geluisterd.

Toen deze zweeg, stond hij veel geruster dan hij geweest was van zijn stoel op en strekte naar zijn gast zijn beide handen uit, die deze krachtig schudde.

„Het is waar, gij hebt gelijk,” sprak hij. „Wanneer het u gelukt, de zaak tot een goed einde te brengen, zal ik mijn geheele leven uw dankbare schuldenaar zijn.

„U kunt u niet voorstellen hoe zeer ik aan het leven en zijn vermaken gehecht ben. En ik zou 50,000 pond voor de armen willen geven, wanneer ik deze zaak ongedaan kon maken.”

„Wanhoop niet,” met deze woorden trachtte Raffles den lord gerust te stellen. „Ge staat

nog gezond en krachtig voor mij. Doch er is geen tijd te verliezen. Nog vandaag zal ik met mr. Kreider de zaak bespreken, en morgen om dezen tijd zal ik u weer opzoeken en u den uitslag van mijn bemoeiingen mededeelen.”

„Ach ja! Doet u dat, goede, beste mr. Jones! Ik zal er u eeuwig dankbaar voor zijn. Ontzie geld noch kosten; u krijgt alles dubbel van mij terugbetaald. Help mij toch en verlos mijn hart van dezen vreeselijken angst”.

„Wees onbezorgd,” verzekerde Raffles nogmaals en maakte aanstalten om heen te gaan. „Morgen zien wij elkander weer, en ik hoop, dat ik u dan goede berichten kan brengen.”

Daarna verliet hij het vertrek.

Lord Tiffany begeleidde hem tot aan de deur en gaf den bediende bevel, voor een auto te zorgen.

Toen de auto voor de deur stond, gaf Raffles den chauffeur zijn adres op en stapte in.

Na een goed half uur beklom hij de trappen van zijn woning, waar hij door zijn secretaris Brand met luide jubelkreten werd begroet.

Ook Raffles begroette zijn secretaris hartelijk.

„Je hebt je rol uitstekend gespeeld, Charly,” zei hij. „Drommels, ik ben niet weinig trotsch op jou. Je hebt dien kerel een vreeselijken schrik op het lijf gejaagd, een schrik, die hem nog lang zal heugen.”

„Jammer,” ging lord Lister lachend voort, „dat je er niet bij tegenwoordig kondt zijn, toen jij als mr. Kreider het vertrek hadt verlaten. Ik zeg je, dat was een schouwspel om van te genieten.

„Het is anders een walgelijke geschiedenis! Hoe kan een geboren Engelschman, een lord — Charly — hoe kan een Engelsche lord zoo vreeselijk verwaand en dom zijn, en, wat ik het allerminste begrijp, zoo bang zijn als een haas!

„Je hadt zijn gezicht moeten zien, toen de deur achter je gesloten was. Ik moest mij goed houden om niet in lachen uit te barsten, en het liefste had ik den vervelenden vent een pak slaag gegeven, om hem weer op dreef te brengen.

„Van zulke kerels gaan er vier en twintig in een dozijn, en het is mij onbegrijpelijk, hoe deze man zoo rijk geworden is!

„Zonderling! Zeer zonderling! Doch één ding is zeker: hij zal zijn verblijf te Londen nooit meer vergeten, en hij zal niet gemakkelijk weer in Londen terugkomen, daarvoor zal ik wel zorgen.

„Zoo, en nu, Charly, zullen wij weer eens

vroolijk zijn, opdat wij dit treurspel zoo spoedig mogelijk vergeten.

„Morgen trek ik het net dicht en zit de vogel gevangen.”

ZESDE HOOFDSTUK.

Het afgekochte duel.

Den volgenden dag, des voormiddags tegen tien uur, liet mr. Jones zich door den bediende bij lord Tiffany aandienen.

Zijn gelaatstrekken stonden zeer ernstig en hij trachtte een plechtige houding aan te nemen.

Na eenige minuten bracht de lakei hem in de studeerkamer van zijn meester.

De mijneigenaar lag lang uitgestrekt op een divan en verroerde geen lid.

Hij hief ook niet eens het hoofd op, toen Raffles met een tamelijk luiden groet bij zijn legerstede kwam.

Het uiterlijk van den millionnair was sinds gisteren ontzettend veranderd, zijn wangen waren ingevallen en zoo wit als was. De oogen lagen diep in hun kassen en hadden hun glans verloren; zij dwaalden rusteloos en onverschillig van het eene voorwerp naar het andere. Op zijn voorhoofd parelde het koude angstzweet.

Lord Tiffany zag er uit als een doodziek mensch.

Toen Raffles hem zoo voor zich zag liggen, kwam er medelijden in zijn hart op.

Hij beproefde zijn stem een zachten klank te geven, stak den baron zijn rechterhand toe en zei:

„Wat is dat, mylord? Wat scheelt u? Wat ziet ge er uit? Wat is er met u gebeurd? U bent nauwelijks meer te herkennen!”

De mijneigenaar beproefde te lachen.

Doch het gelukte hem niet. Zijn gelaat vertrok zich alleen tot een afschuwelijke grimas, en doodvermoeid sloot hij voor een oogenblik de oogen.

Raffles had in den stoel plaats genomen, die voor het rustbed stond.

Hoofdschuddend beschouwde hij den lord en kon zich bijna niet voorstellen, dat dit dezelfde man was, dien hij gisteren in blakende

gezondheid, hoewel buitengewoon opgewonden, had verlaten.

De zieke scheen de gedachte van Raffles geraden te hebben en zei met een meewarig lachje:

„Ik ben het in eigen persoon, mr. Jones. In hoogst eigen persoon.” Hij sprak afgemat en reikte zijn bezoeker zijn ijskoude hand.

„U bent verbaasd, niet waar, hoe een mensch in vier-en-twintig uren zoo veranderen kan. En toch hebt u hiervan het beste bewijs. Ik geloof, dat ik ernstig ziek ben geworden, en wanneer het tegen den middag niet beter wordt, zal ik genoodzaakt zijn, den dokter te laten ontbieden.”

„Doe dit liever onmiddellijk, mylord,” antwoordde Raffles hartelijk. „Ge ziet er uit, alsof magere Hein u reeds beet had, om u naar het schimmenrijk te brengen.

„Waar hebt ge eigenlijk pijn?”

„Ik dank u zeer voor de belangstelling, mijn beste mr. Jones,” antwoordde lord Tiffany vermoeid, „pijn heb ik nergens, ook niet gehad gedurende den tijd, sinds u mij verliet.

„Doch de vreeselijke schrik is mij door mijn leden geslagen, en ik heb sedert gistervoormiddag geen oog dichtgedaan. Ja ik heb zelfs van mijn onontbeerlijk middagslaapje moeten afzien, en ik geloof, dat dit juist mij zoo van streek heeft gebracht.

„Zie ik er werkelijk zoo slecht uit, mr. Jones?” vroeg Tiffany. „Ach, wat 'n ongeluk! wat 'n ongeluk! Nu zal het weer verscheidene weken duren, voordat ik deze ontzaglijke geschiedenis ben te boven gekomen. Vergeten kan ik haar echter niet. Neen! Nooit! En wie weet, misschien kost het mij nog mijn leven!”

„Ah zoo,” sprak Raffles op gerekten toon, alsof hij zich bezon. „Ik begrijp het: u bedoelt het duel! Ja — ja — —!”

Plotseling sprong lord Tiffany van zijn rust-

bed en met knikkende knieën stond hij nu voor den Grooten Onbekende.

Zijn oogen stonden onnatuurlijk wijd open en keken zijn bezoeker ontsteld aan.

„Spre — — spre — ek — spreek —” ontsnapte het met inspanning uit zijn moeilijk ademhalende borst.

„Wa — a — t — hebt — wat hebt u — kunnen bereiken?”

Raffles haalde spijtig de schouders op en keek den lord daarbij ernstig in het gelaat.

Er ontstond nu een pijnlijke stilte, terwijl men duidelijk het moeilijk ademen van den mijneigenaar vernam.

Daarna zonk deze met een lichten jammerkreet op zijn rustbed neer, steunde zijn hoofd met beide handen, terwijl hij over zijn gansche lichaam beefde.

Langzaam vloeiden heete tranen langs het gelaat van den millionair.

Hij weende — weende als een kind, dat een pak slaag zal krijgen en nu bang voor den stok is.

Raffles liet den lord stil begaan.

Doch hij stond van zijn stoel op, daar de aanblik van den weenenden man hem tegen de borst stuitte.

Hij ging naar het venster, stak een sigaret op en keek naar buiten.

Hij bleef zoo eenige minuten staan, zonder dat de millionair eenig geluid liet hooren.

Toen ging Raffles naar den nog steeds weenenden man, pakte hem flink bij den schouder en zei op strengen toon:

„Ik geloof zeker, dat u weent, mylord! Maar waarom dan toch? U bent zenuwachtig en moet een poos naar een sanatorium. Uw zenuwen zijn totaal in de war.”

„Ja, in een sanatorium,” steunde lord Tiffany. „Zeker, vandaag nog. Onmiddellijk!”

Hij stond op en wilde den bediende schellen.

„Pst! niet zoo haastig!” riep Raffles en pakte hem bij den arm. „Vóór morgenmiddag gaat het niet. U moet eerst den jongen mr. Keiling satisfactie geven. Eerder kunt u hier niet vandaan.

„Trouwens,” ging hij wat luider sprekend en kalm voort, „ik ben bij hem geweest. Het heeft niets geholpen. En de man is in zijn recht, nadat hij mij de gansche toedracht der zaak verteld had.

„Hoe kondt ge ook zoo iets doen, lord Tiffany? U hebt u zelf door de ontvoering van miss Alice Randolph leelijk in de wielen gereden. Dat hadt u onder geen enkele voorwaar-

de mogen doen. Denk maar eens na, over wat u hebt uitgericht!

Wanneer onze hoofd-inspecteur van politie, Baxter dit ter oore komt, zijt ge een verloren man.”

„O — o — o,” steunde de mijneigenaar weer opnieuw. „Ik ben verloren! Ik ben verloren! Was ik toch maar eerst hier vandaan!”

„Dat geloof ik gaarne, mylord. Doch dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.

„Gelukkig kon ik er den jongen kunstenaar toe bewegen, om van een aanklacht bij de politie tegen u afstand te doen.

„Daarmede is altijd veel gewonnen. En hij deed het ook alleen met het oog op den goeden, vlekkeloozen naam van zijn bruid.

„De tweede zaak echter moet u met hem alleen uitvechten; daar wijkt hij geen haarbreed af.”

„Wat moet ik nu doen! Wat moet ik nu doen!” jammerde de millionair wanhopend. „Dat is mijn dood. Morgenmiddag leef ik niet meer. O weel! o weel!”

„Nu, zoo erg zal het niet worden,” stelde de Grooten Onbekende den opgewonden man gerust. „In elk geval moet u zich met hem in contact stellen, of anders gaat hij naar de politie, en dan komt u minstens voor twee jaar in de gevangenis of in het tuchthuis.

„Wanneer u dit liever is dan een mogelijken schielijken dood, dan blijft u morgen vroeg thuis. Doch het volgende uur bent u dan op weg naar Scotland Yard. En wel onder veilige bewaking. Dat is zeker.”

„Kan ik dit vreeselijke noodlot dan in het geheel niet ontgaan? In het geheel niet?” riep lord Tiffany wanhopend uit. „De helft van mijn vermogen zou ik er voor willen geven, wanneer er nog een derde mogelijkheid bestond, ongedeerd uit deze verschrikkelijke stad te komen.”

Bij deze woorden begonnen de grijze oogen van den Grooten Onbekende van vreugde te schitteren.

Nu had hij zijn slachtoffer waar hij hem hebben wilde.

Nu kon hij hem kneden als was.

Hij ging dicht bij de divan staan, waarop de mijneigenaar geheel terneergeslagen zat, legde hem de beide handen op de schouders, keek hem listig lachend in zijn nog betraande oogen en riep met krachtige stem:

„Hallo! Wat zegt u daar? Is u dat ernst? Inderdaad ernst?”

„Wat dan? — Wat?” vroeg lord Tiffany, die door deze op luiden toon gesproken woorden verschrikt was opgesprongen.

„Ik bedoel —“ Raffles sprak zeer langzaam en legde op enkele woorden nadruk — „ik bedoel of u inderdaad bereid zoudt zijn, een gevenredigde som te offeren, wanneer u daardoor den dans ontspringt, waardoor u dus aan den eenen kant voor de vervolging der politie gevrijwaard wordt en aan den anderen kant niet wordt gedwongen, om met den diepbeledigden beeldhouwer te duelleeren!”

„Gaarne! Onmiddellijk!” riep de mijneigenaar verheugd uit. „Bestaat er dan zulk een mogelijkheid; is een derde weg voor geld te koop? Vertel mij dat dan, beste, goede mr. Jones! vertel mij dat!”

„Wat heb ik gezegd? De helft van mijn vermogen! Jawel! Ik herhaal het nog eenmaal: de helft van mijn vermogen zou ik er voor willen geven, wanneer ik Londen vandaag of morgen heelhuids kon verlaten!”

Hij had zich door het spreken zóó opgewonden, dat hij het spottende lachje niet zag, dat op de lippen van den Grooten Onbekende zweefde.

Nu keek lord Tiffany mr. Jones in een afwachtende houding en vragend aan, die peinzend den rook van zijn sigaret uitblies.

„Daarover kunnen wij eens praten,” gaf hij eindelijk ten antwoord. „Het is wel is waar een lastige geschiedenis, doch Londen is groot.”

„Waar hebt u 't nu over? Waarover spreekt u eigenlijk, mr. Jones?” viel de Zuid-Amerikaan den Grooten Onbekende in de rede.

„Wel!” zei deze verwonderd en keek lord Tiffany met groote oogen aan. „Ik ga slechts door op uw voorstel.”

En toen Tiffany toestemmend knikte, ging Raffles voort:

„Het is mij natuurlijk ernst met het voorstel, dat ik u wil doen, en er bestaat feitelijk nog een weg, die u uit uw treurigen toestand zou kunnen verlossen.

„Het middel daartoe kost geld — veel geld — doch daar juist deze voorwaarde bij u geen rol schijnt te spelen, lord Tiffany, en ge dus bereid zijt, om voor dit doel de helft van uw vermogen op te offeren, bestaat er kans, dat u nog alleen met den schrik vrij zult komen, wanneer u er inderdaad toe kunt besluiten, om zeer diep in uw geldbuidel te tasten.”

„Natuurlijk! Natuurlijk! Wees zoo goed mij te zeggen, wat ik doen moet!” riep de lord uit.

„Voorloopig niets. Zoo ver zijn wij nog niet!” antwoordde Raffles met de grootste kalmte.

„Luister nu aandachtig naar mij.

„Er zijn in Londen een aantal personen, die

zich er mede bezig houden, om hun medemenschen, wanneer zij daarvoor goed over de brug komen, in alle mogelijke levenstoestan- den te vertegenwoordigen.

„Zij hebben daarvoor bepaalde tarieven, die geheel en al afhangen van het gevaarlijke der opdracht.

„Onze of liever uw zaak is een bijzonder kiesche, en daar zij met levensgevaar verbonden is, zal de prijs voor den plaatsvervanger niet gering zijn.

„U zult hem echter zeker gaarne en gewillig betalen, wanneer u daarmede uw eigen leven kunt koopen.

„Ik zal mij dus in uw belang met een van deze personen, die ik eenige jaren geleden toe- vällig leerde kennen, in verbinding stellen, en ik verzoek u, mij ongeveer de som te noemen, die u hem voor zijn remplaceering bereid bent te geven.”

„Dat laat ik geheel en al aan uw eigen oor- deel over, mijn beste mr. Jones!” riep de lord uitgelaten van vreugde uit en wilde zijn gast omhelzen, hetgeen Raffles echter wist te voor- komen.

„Ik vertrouw u volkomen en leg mijn lot ge- heel in uw handen. Verlos mij nu maar zoo spoedig mogelijk van den vreeselijken last, die op mijn ziel drukt en die mij sedert gisteren geen gerust oogenblik meer liet.

„Mijn dank zal die van een koning zijn, ver- trouw daar gerust op. Want met geld zal ik deze schuld niet kunnen goedmaken!”

„Dus u neemt er genoeg mede, beste Lord?” sneed Raffles den woordenvloed van den overgelukkigen Amerikaan af. „Ik zal on- middellijk de noodige stappen doen, want er is geen tijd te verliezen. Wanneer mag ik terug- komen?”

„Wanneer u verkiest, mijn waarde mr. Jones! Ik ben ieder oogenblik tot uw dienst. Wees zoo goed zelf den tijd te bepalen.”

Raffles dacht een oogenblik na.

Hij keek op de klok.

Het was elf uur.

„Goed!” zei hij, „dezen namiddag om vier uur ben ik weer hier, en ik hoop, dat ik u de beste berichten kan meebrengen!”

Na een handdruk, die van den kant van Tif- fany heel hartelijk en stevig was scheidden de beide mannen van elkander.

Lord Lister reed naar zijn villa, waar hij Charly Brand die naar de stad gegaan was, niet ontmoette.

Hij besloot heden thuis te eten en gaf Gas- ton daarvoor de noodige bevelen.

Daarna verdiepte hij zich in het lezen van

verschillende couranten en tijdschriften, waar-
bij hij de eene sigaret na de andere rookte.

Na verloop van een uur verscheen Brand;
die verwonderd was, zijn vriend aan te tref-
fen.

Hij had gaarne willen weten, hoe het met de
zaak van den verliefden lord Tiffany stond.

Doch daar lord Lister hardnekkig het stil-
zwijgen bewaarde en zijn secretaris hem er
niet dadelijk naar dorst vragen, onderhielden
zich de beide vrienden over allerlei onverschil-
lige zaken en de gebeurtenissen van den dag,
toldat Gaston kwam, om te zeggen, dat het
eten gereed was.

De maaltijd verliep stilzwijgend.

Onmiddellijk daarop ging Raffles naar zijn
werkkamer, om daar eenige brieven te beant-
woorden.

Brand, die zich verveelde, hield zich nu ook
maar met couranten onledig en las, totdat hem
de oogen van verveling dichtvielen.

Hij had den ganschen voormiddag in de
stad gewandeld en kon nu den aandrang niet
weerstaan, om een klein slaapje te doen.

Precies om drie uur wekte Gaston hem.

Brand wreef zich verwonderd de oogen,
doch stond in het volgende oogenblik op,
waschte zich het gelaat en de handen en schel-
de om koffie.

Hij gebruikte ze te zamen met Raffles in de
eetkamer. Deze was gereed met zijn werk en
zei:

„Ik heb je vandaag niet meer noodig, Char-
ly. Doe wat je wilt. Meenemen kan ik je tot
mijn spijt niet. Ik moet dit zaakje alleen op-
knappen.”

De laatste woorden waren een antwoord op
het stille verzoek, dat men duidelijk in de
oogen van zijn vriend en secretaris kon lezen.

„Neen! Werkelijk niet!” herhaalde hij la-
chend, toen hij het ongeloovige en teleurge-
stelde gelaat van Brand zag.

En ter opheldering voegde hij er onmiddel-
lijk aan toe:

„Ik moet nog eens naar lord Tiffany. Je be-
grijpt, dat ik je daarheen niet kan medene-
men!”

„Hoe staat het dan nu met deze geschiede-
nis?” waagde Brand te vragen, „denk je je
doel te bereiken?”

„Dat heb ik reeds bereikt, Charly! En nu wil
ik nog de puntjes op de i zetten en dan ben ik
met den lafaard klaar. Je kunt er vast van
overtuigd zijn, dat hij in de eerste tien jaar
niet weder een voet in Londen of op Engel-
schen bodem zal zetten.”

„Hoe heb je dat wonder klaar gespeeld?”

In gespannen aandacht keek Brand Raffles
aan.

„Eenvoudig genoeg!” antwoordde de Groo-
te Onbekende lachend. „Ik zal het je morgen
of een anderen keer vertellen. Ik ben er van-
daag geen zin in. Het gehuil en gejammer van
dien laffen schurk heeft mij reeds naar behoo-
ren van streek gebracht, en ik zal blij zijn,
wanneer ik met dien ellendigen kerel niets
meer te maken zal hebben.”

„Wanneer denk je terug te zijn?” brak
Charly het gesprek af, daar hij bemerkte, hoe
weezinwekkend de geheele geschiedenis voor
zijn vriend was.

„Zoo spoedig als ik kan; precies kan ik het
niet zeggen. Ik zal mij echter haasten om van
hem af te komen.”

Daarna verliet Raffles het vertrek, en een
half uur later stond hij voor lord Tiffany, die
hem met koortsachtige handen begroette en in
wiens oogen een onrustig vuur brandde.

„Ge kunt u zelf geluk wenschen,” begon
Raffles het gesprek, nadat hij had plaats ge-
nomen en een sigaret had opgestoken.

„Dus inderdaad! Mag ik het gelooven?”
juichte de mijneigenaar en liep opgewonden
de kamer op en neer.

„Ja, dat kunt u, mijn waarde! De zaak is ge-
lukt. Doch met een groot offer.

„De man verlangt 100,000 pond, zonder dat
is er niets met hem aan te vangen.”

Lord Tiffany sperde de oogen open, alsof hij
een spook gezien had.

Doch dit duurde slechts een oogenblik.

Daarna sprong hij naar Raffles toe, sloeg
hem de beide armen om den hals en danste
met hem een soort Indianendans totdat hij
buiten adem was en zijn gast losliet, die, daar
hij op zoo iets niet voorbereid was, in den
naastbijstaanden stoel viel.

Eindelijk kon hij weer spreken.

„Verder niets? Meer niets?!” herhaalde hij
verscheidene malen en keek Raffles van
vregde stralend aan.

„Neen, meer niet!” antwoordde Raffles.
„Doch uwe mildheid wordt niet aan banden
gelegd!”

De lord stond bij deze woorden op en liep
zoo trotsch als een pauw het vertrek op en
neer.

„Weet u wat, mijn waarde Jones? Wij zul-
len het zóó maken! Ik betaal u dezelfde som
als mijn plaatsvervanger voor uw bemoeiën-
gen. Neemt u daar genoeg mede? Is dat niet
een koninklijk geschenk! Waarlijk, een kon-
inklijk geschenk, zooals ik u ook beloofde!”

„Zeker, een koninklijk geschenk!” gaf Raf-

fles toe. „Dat kan ik waarlijk niet aannemen. Dat is te veel — te veel!”

„Wees bedaard! Zwijg!” sprak de lord en de vroegere gemaaktheid vertoonde zich weer bij hem. „Ik betaal! Verstaat u: ik betaal! Dat is toch voldoende, niet waar? Deze som is nog lang niet de helft van mijn vermogen. Dus heb ik bij deze geschiedenis nog aan den onbekenden heer 100,000 pond verdiend.”

Hij schelde.

Hij vroeg den binnentredenden bediende hoe laat het was, hoewel er vlak voor zijn neus een klok hing.

Raffles keek den mijneigenaar verwonderd aan; die als met één slag geheel en al omgekeerd was.

De Grootte Onbekende had er reeds in stilte berouw over, dat hij geen grootere som geëischt had; lord Tiffany zou daar ook zonder zich te bezinnen in hebben toegestemd.

Nu was er niets meer aan te veranderen; de zaak was in orde.

Intusschen was de millionair naar zijn schrijfbureau gegaan, had er zijn chequeboek uit genomen en twee formulieren ten bedrage van 100,000 pond ieder, ingevuld en ondertekend.

Nadat hij de papieren nog van een geheim teeken voorzien had, reikte hij ze lachend Raffles over, die ze dankend in ontvangst nam.

De Grootte Onbekende bekeek ze met onderzoekenden blik en legde ze, toen dat onderzoek naar zijn zin uitviel, met een hoofdknik in zijn portefeuille.

„De zaak is in orde,” zei hij daarop tot lord Tiffany.

„U hebt voor morgen vroeg een plaatsvervanger, die zijn zaak in zijn eigen belang tot een goed einde zal brengen.”

„Ik kan nu toch zoo spoedig mogelijk vertrekken, niet waar beste mr. Jones?”

„Dat zou zelfs zeer aan te bevelen zijn,” zei deze. „Men weet immers niet vooruit, hoe zulk een zaak afloopt. En het is beter, dat ge reeds onderweg en uit het oog der Londensche politie zijt, dan dat ge hier het einde der geschiedenis afwacht. Het duel heeft in elk geval plaats.”

„Ik deel geheel en al uw meening en ik zal onmiddellijk mijn koffers laten pakken.”

Hij belde nogmaals.

Den binnenkomenden bediende, die hem op al zijn reizen vergezeldde, gebod hij tot onmiddellijk vertrek.

Hij wilde in de allereerste plaats naar Parijs gaan.

„Uitstekend!” zei lord Lister tot hem. „Veeg

de stof van je voeten en trek naar een ander land.”

„Ach, wat ben ik gelukkig over den afloop van deze geschiedenis. Doch — doch —” ging hij peinzend en verschrikt voort, „wat zal er nu van dat arme schepseltje, miss Alice Randolph, worden, wanneer haar verloofde — haar eenige steun — — wat zal — —”

Hij eindigde den volzin niet.

In zijn oogen fonkelde een duivelsch vuur, zijn handen trokken krampachtig te zamen en hij begon over al zijn leden te beven.

Raffles, die zijn gedachtengang raadde, voldeedigde den aangevangen volzin.

„Wat er van haar zal worden mylord?! Zij zal ellendig te gronde gaan, wanneer u haar het eenige wezen, dat zij op aarde heeft en bemint, laat neerschieten.

„Want de man, die morgen tegenover den beeldhouwer komt te staan, verstaat zijn vak. Ik twijfel er niet aan, of mr. Keiling's laatste uur is spoedig geslagen.”

„Mijn hemel! Mijn hemel! Dat zou ik niet gaarne wenschen. Waarachtig niet!” riep de Amerikaan uit, en hij begon weer van angst te beven.

„Dan ben ik een moordenaar! een moordenaar!” riep hij uit en verborg zijn gelaat in zijn handen.

„Ja, dat zijt ge dan,” antwoordde Raffles op ijskouden toon, welke woorden als dolkstecken in het hart van den van angst bevenden man drongen.

„U hebt niet alleen een vrouw diep beleedigd en haar eer met voeten getreden,” ging Raffles op ernstigen toon voort, „doch u bent nog van plan haar het liefste, wat zij op aarde bezit te ontnemen; den man te laten neerschieten, dien zij liefheeft en die haar hart bezit. U zult daardoor een groote schuld op u laden. Pas maar op, dat uw geweten niet al te veel bezwaard wordt.”

Er heerschte na deze ernstige woorden diepe stilte in het vertrek.

Na een poos ging lord Tiffany langzaam naar zijn schrijfbureau, hield zich nog eenmaal met zijn chequeboek bezig, trok er een beschreven formulier uit, stak het in een enveloppe, maakte het dicht en reikte het, nadat hij er nog met bevende hand „Aan mrs. Alice Randolph” had opgeschreven, den Grootten Onbekende over.

„Wees zoo goed, mij nog een dienst te bewijzen, beste mr. Jones,” zei hij. „Geef deze enveloppe morgenmiddag bij miss Alice Randolph af.

Het is een kleine schadevergoeding voor al

het leed en den angst, die zij heeft uitstaan".

Raffles nam de enveloppe in ontvangst, legde haar in zijn portefeuille en zei op hartelijken toon:

„Ik bemerk, mylord, dat ge oprecht berouw over dezen stap gevoelt. Uw gift kan wel is waar het duel niet meer verhinderen, doch misschien zal de Voorzienigheid met den beeldhouwer zijn en wordt wellicht de tegenpartij licht gewond.”

„Wij willen dit hopen, mijn waarde! Wij willen dit hopen! En wanneer onze verwachting vervuld wordt, zou mij een steen van het hart vallen.

In elk geval, ik beloof het u bij dezen plechtig, nooit zal ik weer een jong geluk verstoren, of geliefden van elkander scheiden, zooals hier wellicht gebeuren zal.”

„Doe dat, mylord! Houd uw belofte, en uw zware schuld is reeds tot op de helft verminderd,” zei Raffles, die poogde zijn stem zoo zalvend mogelijk te doen klinken.

Met een handdruk namen de beide mannen van elkander afscheid.

Een half uur na dit onderhoud verliet lord Tiffany met zijn bediende de villa, die hij voor langen tijd gehuurd had en reed naar het station.

Toen hij juist van plan was, in een coupé eerste klasse te stappen, die hij voor zich had laten reserveeren, kwam een telegrambesteller naar hem toe en reikte hem een telegram over.

Hij maakte het open en las:

„Mylord! Naar ik zoo juist vernam, heet de man, die u morgen wilde vertegenwoordigen, niet zoo hij mij vertelde, doch achter zijn aangenomen naam verbergt zich niemand minder dan John Raffles, alias lord Lister, bijgenaamd de Groote Onbekende.

Wanneer ge een goede daad wilt verrichten, en buitendien het duel nog op het laatste oogenblik wilt verhinderen, zend dan onmiddellijk een bode met de noodige gegevens naar den hoofd-inspecteur van politie Baxter — hoofdbureau van politie, Scotland Yard.

Uw

WILLIAM JONES.”

De mijneigenaar, die reeds over den genialen gentleman-dief de onwaarschijnlijkste dingen gehoord had, was in het eerste oogenblik verbijsterd.

Toen greep hij in vliegende haast de papieren bij elkander, voegde er een korte verklaring bij, noemde de plaats waar het duel den volgenden ochtend zou plaats hebben en zond een jongen met het materiaal, dat hij in een enveloppe had gestoken, naar Scotland Yard.

Toen sprong hij in zijn coupé; een schelle fluit klonk en in het volgende oogenblik zette de trein zich langzaam in beweging en verliet puffend en stampend het groote station.

Dover was het doel van den tocht.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Bijna gearresteerd.

In het dienstlokaal van den hoofd-inspecteur van politie Scotland Yard was het doodstil.

Men hoorde nauwelijks eenig geluid.

Ja toch! Wat was dat?

Een diep zegend geluid, dat regelmatig herhaald werd, kwam uit de kleine zijkamer, die

aan het dienstlokaal grensde en waarin een lederen divan stond.

Het was dezelfde divan, waarop eenige dagen geleden de doodelijk verschrikte hoofd-inspecteur van politie Baxter had gelegen, vóórdat hij zich naar zijn woning begaf, om wat op verhaal te komen van zijn vreeselijken schrik.

Gedurende dien tijd zwaaide zijn getrouwe secretaris inspecteur Marholm op Scotland Yard den scepter.

En wel tot algemeene tevredenheid van zijn vroegere collega's en ondergeschikten.

Hij was een goed chef en zeer inschikkelijk voor het hem toevertrouwde korps.

Elken ochtend bij het appel ontvingen de bijeengekomen manschappen van hem ieder een sigaar, en wel uit de onuitputtelijke kistjes, die in de kleerkast van den zieken chef opgestapeld lagen.

Dat was hun eerste morgenarbeid.

Daarop ging Marholm ontbijten en bekommerde zich niet verder om de manschappen, daar hij zijn eigen werk moest nazien.

Dit bestond in hoofdzaak daarin dat hij, evenals de manschappen, des morgens rookte, doch met dit onderscheid van de eenvoudige politieagenten, dat hij drie sigaren in damp liet opgaan.

Daarna deed hij de deur van zijn kamer op slot, haalde de flesschen wijn uit het schrijfbureau van zijn chef te voorschijn en begon te ontbijten.

Deze bezigheid, die zijn gansche aandacht in beslag nam, hield hem tot des middags aan het werk. Daarna legde hij zich een of twee uur op één oor of verdreef den tijd met andere dergelijke aangename en nuttige bezigheden.

Om twee uur ging hij naar huis, om te lunchen en om zes uur des avonds kwam hij terug, om dan onder het genot van eenige sigaren het tot acht uur uit te houden.

Dan was zijn dagwerk geëindigd.

Heden had hij bijzonder lekker gedineerd.

En daar hij, toen hij om zes uur in het dienstlokaal kwam, wreeselijk dorstig was, had hij een heele flesch leeggedronken.

Nu sliep hij den slaap des rechtvaardigen.

Dit was de reden, dat de kruier aan de deur van het heiligdom verscheidene keeren luid moest kloppen, voordat iemand daar binnen hem eenig antwoord gaf.

Eerst nadat hij zijn voeten ook nog gebruikt had, hoorde hij in het vertrek een luid gebrom en gemopper.

Daarna vernam hij langzame, zware voetstappen, en eindelijk werd de deur geopend.

De plaatsvervangende hoofd-inspecteur van politie Marholm stond voor den man, die wenschte binnengelaten te worden.

„Voor den donder! wat is er aan de hand?!“ schreeuwde de geweldenaar den bevenden man toe, doch liet hem ten slotte toch het vertrek binnentreden.

De kruier overhandigde Marholm een dikke

enveloppe en wilde er weer gauw van door gaan.

„Wachten!“ schreeuwde de „vloer“ hem toe. Angstig bleef de man staan.

Inspecteur Marholm ging naar het schrijfbureau, zette zich gemakkelijk in zijn stoel neer, en brak de enveloppe open, waaruit eenige papieren vielen.

Het duurde geruimen tijd, voordat hij zich georiënteerd had.

Toen hem dit eindelijk gelukt was, veranderde zijn gelaatsuitdrukking geheel en al.

Zijn kleine, waterige oogen werden groot en staarden onbewegelijk op het papier.

Toen stond hij op en liep opgewonden de kamer op en neer.

Nu bemerkte hij den wachtenden kruier.

„Ruk uit!“ riep hij den man toe.

Hij wees met zijn hand naar de deur, en in een oogenblik was de kruier verdwenen.

Bij Marholm was op eens alle vermoedheid verdwenen.

Hij wandelde door het vertrek met kalme, gelijkmatige passen. Dit was het gewichtigste oogenblik van zijn leven.

„Raffles! — Raff — les!“ fluisterde hij. „Wacht maar, nu hebben wij je!“

„Marholm!“ — vervolgde hij toen luid zijn alleenspraak en hij maakte een beweging met zijn hand, alsof hij tot zijn manschappen sprak:

„Marholm,“ herhaalde hij. „Kijk eens! Hier staat hij! Het is hem gelukt, wat nog nooit iemand van jullie allen heeft kunnen volbrengen. Ook *mij* niet, uw hoofd-inspecteur van politie, Baxter.“

Hij heeft Raffles gearresteerd! Marholm heeft Raffles overwonnen!“

Luisterend bleef hij staan, alsof hij een antwoord op zijn alleenspraak verwachtte.

Toen alles stil bleef, ging hij voort:

„Het is goed, Marholm! Je bent de flinkste beambte, dien ik ken, en je zult mijn opvolger worden! Ja, je zult het worden!“

De „vloer“ ging na deze woorden weer aan het schrijfbureau zitten, steunde zijn hoofd met de rechterhand en begon na te denken.

Zoo zat hij nog, toen de klok in het vertrek acht sloeg.

Toen schrok hij op, nam zijn helm en overjas en verliet het vertrek.

In het vertrek van de dienstdoende manschappen had hij nog een langdurig onderhoud met den aanwezigen politie-sergeant.

Na verloop van een uur verliet hij eerst Scotland Yard.

Den volgenden ochtend om vijf uur echter, was hij reeds in dienst.

Doch hij ging niet naar zijn werkkamer, maar begaf zich weer naar het vertrek van de manschappen, waar reeds tien detectives en een sergeant op hem wachtten.

Hij monsterde hen zonder een woord te spreken.

Daarna knikte hij en liep naar de gang.

De beambten volgden hem op een afstand en onhoorbaar.

Door de nog ledige straten duurde de weg tot een aangrenzende voorstad omstreeks een uur. Daar bevindt zich het Wimbley-Park, een park met zeer oude boomen, dat echter verwaarloosd en door zijn eigenaar sedert jaren niet bezocht is.

Het was triestig weer en het begon ten slotte te regenen.

De mannen hulden zich huiverend in hun mantels en stelden zich, toen zij allen bij elkander waren, achter de dikke boomstammen en het dicht begroeide kreupelhout eenigszins verdekt op.

Van een kerktoren in de buurt sloeg de klok zeven.

Het was nog duister. Alles droop van vocht.

Niets bewoog zich. Slechts de regendroppels tikkelden tegen de gummi-mantels der manschappen, die geluidloos in den vroegen, naargeestigen ochtend op den loer stonden.

Nu en dan drong de koude regen door de kleeren heen, zoodat de wachtenden rilden van koude.

Doch de mannen volhardden nog altijd stilzwijgend.

De klok had intusschen het achtste uur aangekondigd, en toen het negen sloeg, stonden zij daar nog altijd.

De politieagenten, die eerst vol moed op hun expeditie zijn uitgetrokken is het lange wachten reeds lang gaan vervelen. Zij kunnen in het stille, verwaarloosde park, waar geen geluid weerklinkt dan het troosteloze, een-tonige geluid van de vallende regendruppels, hunne oogen niet meer openhouden; zij leunden tegen de boomstammen en keken van tijd tot tijd naar hun geleider, die nog steeds bewegingloos achter een vlierbosch de wacht hield.

Eindelijk keert hij zich om, kijkt van den een naar den ander, schudt verdrietig het hoofd en gaat terug.

De tien mannen volgden hem.

De voorste glijdt uit en valt, de tweede wil hem staande houden en duwt hem vooruit, waardoor deze tegen zijn chef, den plaatsver-

vangenden hoofd-inspecteur Marholm aanbinst.

De „vloo" schrikt, glijdt eveneens uit en valt, daarna wordt het weer doodstil.

De andere manschappen springen toe en trachten de beide op den grond liggenden weer op de beenen te helpen.

Als hun dit gelukt, zien zij, dat het gelaat van Marholm opgezwollen is. Het is bovendien geheel en al met modder bedekt en uit den gewonden neus druipt bloed.

De „vloo" onderdrukt zijn pijn, geeft een voorbijrijdenden taxi-chauffeur een wenk, en stapt in.

Zoo bereikt hij om 10 uur Scotland Yard.

Om niet gezien te worden, sluipt hij stille-tjes als een dief naar zijn kamer.

Nadat hij zich daar volkomen gereinigd heeft, valt hij als een hongerige wolf op de voorhanden zijnde levensmiddelen aan, waarvan hij niets overlaat.

Daarna drinkt hij eenige glazen wijn, steekt een sigaar op, balt dreigend zijn vuisten tegen een denkbeeldigen vijand en uit zijn mond hoort men de volgende woorden:

„Raf — fles! — Raf — — fles! — — Raf-fles! !"

Dan zinkt zijn hand vermoeid neer, zijn hoofd valt op de breede borst en spoedig verkondigen diepe, zagende tonen, dat de plaatsvervangende hoofd-inspecteur Marholm zijn lievelingswerk verricht.

Regendroppels kletteren tegen de vensters.

Raffles, alias Mr. Jones, zat terzelfder tijd, toen de „vloo" in het natte park stond en met smart op hem wachtte, in zijn prachtige villa onder het genot van een kop koffie en voerde een aangenaam gesprek met zijn secretaris, Charly Brand.

Nadat hij de courant gelezen had, zei hij tot zijn secretaris:

„Zoo, Charly, het is tijd. Maak je gereed, wij gaan naar miss Alice Randolph."

Brand stond onmiddellijk op en kleepte zich.

Na tien minuten was hij daarmede gereed en de beide vrienden verlieten het huis.

Zij werden dadelijk bij miss Alice Randolph toegelaten en door de tooneelspeelster hartelijk ontvangen.

Zooals Lord Lister verwacht had, was de jonge beeldhouwer ook aanwezig en even vóór hen aangekomen.

Met spanning keek het verliefde paar naar Raffles; de actrice was door haar verloofde van het duel op de hoogte gebracht en zij brandde nu van nieuwsgierigheid, om de toe-

dracht dezer zaak uit den mond van Lord Lister te hooren.

„Ik ben gewoon woord te houden,” zei Raffles lachend en keek van den een naar de ander. „De zaak is gisterenmiddag in orde gekomen en naar ik hoop, tot aller tevredenheid.

„Lord Tiffany, mijneigenaar en millionair uit Chili, is reeds op reis naar Frankrijk. Hij heeft mij plechtig beloofd, dat hij in de eerstvolgende jaren niet naar hier terug zal komen. En als bewijs, dat hij heeft ingezien hoe zeer hij u, miss Randolph, heeft beleedigd, heeft hij mij opgedragen u namens hem, nadat hij vertrokken is, deze enveloppe te overhandigen.

U moogt ze gerust uit mijn handen aannemen”, ging de Groote Onbekende voort, toen hij zag, dat de actrice aarzelde en vragend naar haar verloofde keek.

„U moogt het gerust van mij aannemen,” herhaalde Raffles en overhandigde miss Randolph de enveloppe, met verzoek ze te openen.

Met bevende hand nam de jonge tooneelster de enveloppe en opende haar. Een saamgevouwen papier viel er uit.

Zij ontvouwde het en toen zij het bekeek, liet zij het met een kreet op den grond vallen.

De beeldhouwer raapte het op en bekeek het.

„Hoe? — Wat?” riep hij verbaasd.

„Wat is dat? Een cheque! Honderdduizend pond sterling! Maar dat is onmogelijk! Dat kan niet waar zijn! Ach, lees u het eens, lord Aberdeen. Ik verzoek u het eens te lezen!”

„Het zaakje is in orde, het klopt”, zei Lord Lister kalm. „Ik weet wat de enveloppe behelsde en behoef de cheque niet te lezen.

„Dat is uw huwelijksgift en tevens de schadevergoeding voor den doorgestanen angst. Maar het is tevens een belooning voor uw trouw.”

Bij de laatste woorden was Raffles opgestaan, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd.

Het verliefde paar bestormde Raffles met allerlei vragen en verzocht hem, hen te zeggen, hoe het kwam, dat lord Tiffany zoo op eens veranderd was.

Maar de Groote Onbekende schudde lachend het hoofd:

„Het consigne is: „Zwijgen”, glimlachte hij vroolijk, toen hij zag, dat de beide jonge menschen gelukkig waren en maakte zich gereed om te vertrekken.

„Leeft wel en blijft gelukkig!” riep hij, nadat hij beiden herhaaldelijk de hand had gedrukt.

En niettegenstaande het op straat nog nat en koud was en de lucht bewolkt, ging hij met een opgeruimd gemoed naar huis, daar hij wist, dat in de harten dier jonge menschen de gelukszon scheen, die hij voor hen had doen opgaan en welker stralen ook hem, den bewerker van zoovele goede daden, in een schoonen zachten weerschijn zetten.

De volgende aflevering (No. 77) bevat:

HET VERJONGINGS-ELIXER

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

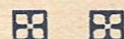
in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

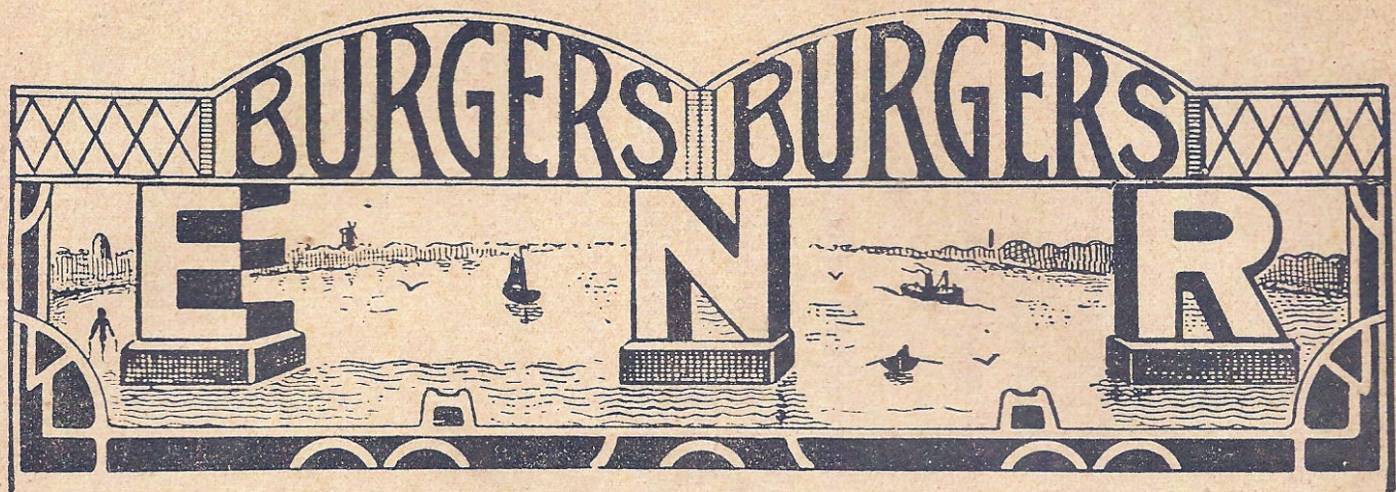
Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E.N.R.